

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β΄ · Α.Τ. 18 (31) - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1987

΄Αρχισαν πάλι οι συνομιλίες για την παραμονή ή όχι των βάσεων.

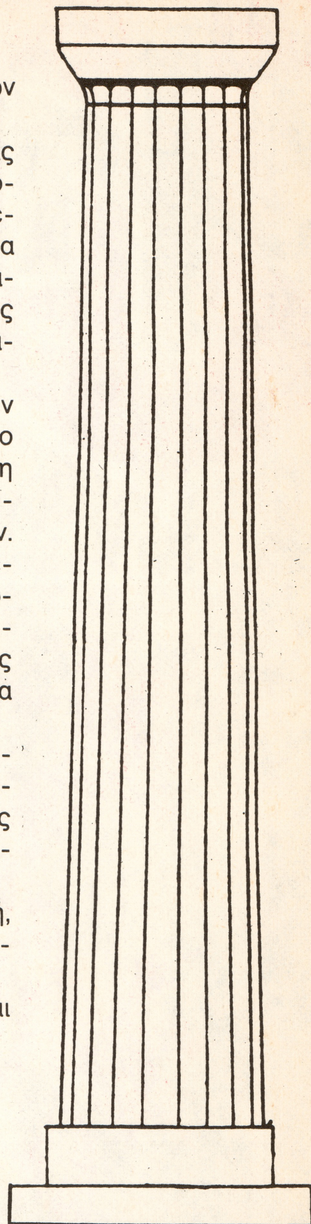
Τόσα χρόνια η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, ακολουθώντας το παράδειγμα των δεξιών κυβερνήσεων, εφάνη πολύ απρόθυμη να εφαρμόσει τα περί εθνικής ανεξαρτησίας και υπερηφάνειας που διατυμπάνιζε προεκλογικά. Αυτό που τώρα επιδιώκει είναι μία καλή δικαιολογία για να μείνει η κατάσταση όπως ακριβώς είναι, δηλαδή μία Ελλάδα υποτελής στην Αμερική και υποχείριον στο παιχνίδι των υπερδυνάμεων.

Δεξιά και αριστερά, με την πολιτική τους έδειξαν ότι δεν ενδιαφέρονται για την εθνική μας ανεξαρτησία αλλά μόνο για την εξουσία. Και το ίδιο συμβαίνει και στην υπόλοιπη Ευρώπη όπου παρά την εναλλαγή δεξιών ή αριστερών κυβερνήσεων οι βάσεις και τα πυρηνικά όπλα παραμένουν. ΄Οχι μόνο λοιπόν η Ελλάδα αλλά και όλη η Ευρώπη αποτελούν σήμερα τα προκεχωρημένα φυλάκια των δύο υπερδυνάμεων και κατά πάσαν πιθανότητα το πεδίον συγκρούσεως τους με μόνον χαμένο βέβαια τον λαό της Ευρώπης που θα οδηγηθεί πάλι σε ένα εμφύλιο πόλεμο που θα σημάνει τον οριστικό αφανισμό του.

Εμείς οι ΄Ελληνες Εθνικοσοσιαλιστές μαζί με τους Ευρωπαίους συναγωνιστές μας αγωνιζόμαστε για να μην υπάρχουν καπιταλιστές ή μαρξιστές προστάτες που θα μας βάλουν να πολεμήσουμε μεταξύ μας για τα δικά τους συμφέροντα.

Αγωνιζόμαστε για μία Ευρώπη ανεξάρτητη και ισχυρή, απηλλαγμένη από τους δύο δυνάστες της και τους δεξιούς ή αριστερούς τοποτηρητές τους.

Και μία τέτοια Ευρώπη για να υπάρξει, πρέπει να είναι Εθνικοσοσιαλιστική.

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ **ΛΑ·Ι·ΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ**

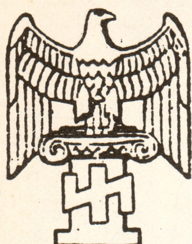
Περίοδος Β΄ - Αριθμός τεύχους 18 (31) ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1987 - Δρχ. 150

ΑΘΗΝΑ: ΠΕΙΡΑΙΩΣ 4 - ΟΜΟΝΟΙΑ - 5ος ΟΡΟΦΟΣ (Τρίτη - Πέμπτη - Σάβ. 6-9μ.μ.)
ΤΑΧ. ΘΥΡ. 8346 - ΟΜΟΝΟΙΑ 100 10

ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: ΤΑΧ. ΘΥΡ. 112 07 - ΘΕΣ/ΝΙΚΗ 541 10

ΒΟΛΟΣ: ΜΗΛΙΝΗΣ 9 ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ (Τετάρτη - Σάββατο 6-9 μ.μ.)

Υπεύθυνος συμφώνως τω νόμω: **Ν. Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ**

ΨΩΜΙ- ΠΑΙΔΕΙΑ- ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Το σύνθημα αυτό που πρωταντήχησε στους Αθηναϊκούς δρόμους πριν από 14 χρόνια τις μέρες της εξέγερσης του Πολυτεχνείου, βρίσκεται και πάλι σήμερα στα χείλη των Ελλήνων σπουδαστών, που θέλουν με τις κινητοποιήσεις τους να υποδηλώσουν ότι ο αγώνας εκείνος ποτέ δεν δικαιώθηκε και πως οι διεκδικήσεις τους παρέμειναν αναλλοίωτες μέσα στο κύλισμα του χρόνου. Πριν περάσουμε σε μια ανάλυση του ανωτέρω συνθήματος καθώς και των φοιτητικών κινητοποιήσεων που το επανέφεραν στο προσκήνιο, οφείλουμε να δηλώσουμε τη θέση μας έναντι εκείνων των γεγονότων του Πολυτεχνείου ρητά και τελεσίδικα, ώστε να μην επανέλθουμε πλέον στο μέλλον.

Η εξέγερση του Πολυτεχνείου δεν ήταν ο αγώνας του λαού εναντίον της δικτατορίας και υπέρ της δημοκρατίας όπως εκ των υστέρων εξωραΐστηκε από τους αμέτοχους δημοκράτες πολιτικούς, που θέλησαν έτσι να σφετερισθούν αντιστασιακά εύσημα που δεν τους ανήκαν. Ήταν ο αγώνας των πάσης αποχρώσεως μαρξιστών εναντίον όχι μόνο της δικτατορίας, αλλά κυρίως του οικονομικοκοινωνικού κατεστημένου που την παρήγαγε, δηλαδή του αστικού καθεστώτος και υπέρ της εγκαθιδρύσεως μιας σοσιαλιστικής πολιτικής τάξεως, δηλαδή ενός μπολσεβικισμού. Ο λαός, απαρτιζόμενος κατά κύριο λόγο από εφησυχασμένους και ιδιοτελείς μικροαστούς, παρέμεινε στη συντριπτική του πλειοψηφία εκ του ασφαλούς, απαθής θεατής των διαδραματισθέντων. Επομένως αποσκοπώντας η εξέγερση εκείνη στην ανατροπή του αστικού καθεστώτος υπό την μία ή την άλλη του μορφή —δηλαδή δικτατορίας ή αστικής δημοκρατίας— και στην αντικατάστασή του από μια σοσιαλιστική πολιτική τάξη, αποτέλεσε εσωτερική διαμάχη των δύο όψεων του κυρίαρχου Συστήματος που εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές πολεμούμε. Από τη στιγμή άρα που δεν είχαμε τη δύναμη να την εκμεταλλευτούμε προς όφελός μας, η εσωτερική αυτή διαμάχη στους κόλπους του Συστήματος μας αφήνει ιστορικά αδιάφορους. Πολλών δε μάλλον, καθ' όσον απομυθοποιώντας από την απόσταση του χρόνου τα γεγονότα, είμαστε σήμερα απόλυτα βέβαιοι πως μεθοδεύτηκαν και αφέθηκαν να εξελιχθούν με την ανοχή των μυστικών υπηρεσιών των Η.Π.Α. που αναζητούσαν το πρόσχημα για να ανατρέψουν τη χούντα, επειδή δεν εξυπηρετούσε πλέον τα σχέδιά τους για ενδυνάμωση της εβραϊκής πολιτικής επιρροής στον μείζονα χώρο της Ανατολικής Μεσογείου. Οι Η.Π.Α. λοιπόν υποδαύλισαν και εκμεταλλεύτηκαν στυγνά τον επαναστατικό οίστρο και την πολιτική αφέλεια των μαρξιστών της εξέγερσης του Πολυτεχνείου, οι οποίοι έγιναν έτσι όργανα άσκησης της νέας πολιτικής των υπερδυνάμεων στην περιοχή, προς δόξαν του κυρίαρχου Συστήματος.

Τι σημαίνει όμως στα χείλη των φοιτητών και ολόκληρης της νεολαίας το σύνθημα "ψωμί - παιδεία -ελευθερία" τότε και τώρα; Σημαίνει απλά το δικαίωμα των νέων ανθρώπων στην καλοπέραση και τον ωφελισμό, την υλική ευημερία και τον εύκολο πλουτισμό που τους στερεί η καπιταλιστική δουλεία; Σημαίνει ακόμη τη συγκατάφαση στα εύκολα πτυχία, την μονομερή τεχνική εξειδίκευση, την απουσία αληθινής γνώσης και την περίσσεια στρεβλής πληροφόρησης, το δικαίωμα στην ημιμάθεια και την τεμπελιά και την μαζική παραγωγή αμόρφωτων ομοιόμορφων καταναλωτών δούλων του συστήματος; Σημαίνει τέλος ασυδοσία του ατομικού συμφέροντος, αλόγιστη πολιτική παροχών χωρίς ουσιαστικό αντίκρυσμα, κατάλυση των θεσμών της Πολιτείας, ασέβεια προς τις παραδοσιακές Αξίες και Αρετές της Λαϊκής Κοινότητας, εξοστρακισμό κάθε ιεραρχίας και τάξεως από την ατομική και την κοινωνική ζωή;

Γιατί καθώς φαίνεται, εκτός από τους συνειδητούς μπολσεβίκους που υπηρετούν με συνέπεια

την πολιτική σκοπιμότητα της ιδεολογίας τους, οι πλείστοι νεολαίοι που διαδηλώνουν στους δρόμους της Αθήνας στις μέρες μας, κάπως έτσι αντιλαμβάνονται το σύνθημα.

Στο συμπέρασμα αυτό οδηγούμαστε αβίαστα αν εξετάσουμε με ειλικρίνεια τα αιτήματα των έμπλεων από επαναστατική φούρια φοιτητών. Δωρεάν στέγαση, δωρεάν παροχή συγγραμάτων, δωρεάν σίτιση, επιλογή από τους ίδιους της διδακτέας ύλης και των καθηγητών, άρνηση παρουσιών στα μαθήματα, θεσμοθέτηση του "καταχτημένου δικαιώματος" της αντιγραφής στις εξετάσεις, απεριόριστες εξεταστικές περιόδους και απεριόριστα έτη σπουδών μέχρις αποκτήσεως του πολυπόθητου πτυχίου, πλήρη κατάργηση των εξετάσεων αν είναι δυνατόν, ακατάσχετη πολιτικολογία στους πανεπιστημιακούς χώρους και καθόλου μελέτη, πανεπιστημιακό άσυλο για να καταστρέφουν ατιμωρητί τα όργανα διδασκαλίας που έχουν αγορασθεί με την φορολογική αφαίμαξη σε αχρείους βανδαλισμούς. Τέτοιου είδους είναι οι απαιτήσεις των φοιτητών μας που "κλιμακώνουν καθημερινά τις αγωνιστικές κινητοποιήσεις των".

Έναντι βεβαίως όλων αυτών των διεκδικήσεων, διόλου δεν ενοχλείται η συνείδησή τους από κάποια αίσθηση καθήκοντος προς την πολιτεία που προσπαθεί ασθμαίνουσα να τις ικανοποιήσει και προς τον ταλαίπωρο ελληνικό λαό που καλείται κάθε φορά από το υστέρημά του να πληρώσει τα σπασμένα. Όταν δεν αποκατασταθούν επαγγελματικά ως επιστήμονες, δεν ενδιαφέρονται, παρά για την ασύστολη κερδοσκοπία και τον ατομικό τους ωφελιμισμό, αδιαφορώντας για τις υποχρεώσεις τους προς το κοινωνικό σύνολο, που μερίμνησε όσο του ήταν δυνατόν για να ολοκληρώσουν απερίσπαστοι τις σπουδές τους.

Ωστόσο, εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές, δεν αποδίδουμε την ευθύνη αυτής της πνευματικής και ηθικής πενίας που μαστίζει τους νέους της εποχής μας στους ίδιους, αλλά στον τρόπο ζωής που καλλιέργησε αυτή την πενία και διέπλασε ανθρώπινους χαρακτήρες σαν κι αυτούς που βλέπουμε να πυκνώνουν την κοινωνία γύρω μας. Την ευθύνη αποδίδουμε ολοκληρωτικά στη φιλελεύθερη αστική - δημοκρατία πολιτεία. Γιατί αν σήμερα οι νέοι μας με περίσσεια έπαρσης και έλλειψη ήθους διεκδικούν ολοένα και πιο επιτακτικά την ικανοποίηση μιας ατελεύτητης αλυσίδας αιτημάτων ωφελιμιστικού χαρακτήρα, που θεωρούν αυτόχρημα ως "κεκτημένα δικαιώματα", χωρίς καν να υποψιάζονται ότι δεν υπάρχει δικαίωμα που να μην απορρέει από ένα αντίστοιχο καθήκον που υπαγορεύει η συλλογική ζωή της Λαϊκής Κοινότητας και θεσπίζουν οι νόμοι της Πολιτείας, είναι η ίδια η φύση της αστικής Δημοκρατίας που καλλιέργησε και εξέθρεψε αυτή τη βεβαιότητα.

Η Αστική μας Δημοκρατία αντί να σφυρηλατήσει ένα σφριγηλό ήθος και να εμπνεύσει στους νέους μας τον σεβασμό προς την κλίμακα των Αρετών και των Αξιών που διέπουν την κοινωνική ζωή της Λαϊκής Κοινότητας, επιδαψιλεύει σ' αυτούς χαμαιρπείς κολακείες και αναλίσκεται σε ψυχοφθόρες παροχές ωφελιμιστικού χαρακτήρα, προκειμένου να εκμεταλλευτεί την ακατάστάλακτη ζωτική τους ενέργεια και να αποκομίσει έτσι ευτελή πολιτικά οφέλη. Επιδίδεται σε ακατάσχετη ψηφοθηρία και αλόγιστο κομματισμό και με μια αστείρευτη υποσχεσιολογία εκμαυλίζει τις συνειδήσεις των νέων ανθρώπων, που επιστρατεύονται πολιτικά δια της βίας πριν ακόμη αποκτήσουν πολιτική ωριμότητα. Έτσι λοιπόν ο νέος της εποχής μας, πέφτει στην παγίδα του συστήματος. Σκοτισμένος από τις κολακείες με τις οποίες τον παραφόρτωσε η Δημοκρατία βουτηγμένος μέσα στις απαξίες της, αναγορεύει σε ιδανικό του το επίσημο Δημοκρατικό Δόγμα: "ελαχιστοποίηση του μόχθου με μεγιστοποίηση της απόλαυσης". Γιατί να μελετήσει; γιατί να κοπιάσει; γιατί να αναλάβει υποχρεώσεις και καθήκοντα; η Δημοκρατία τα έχει εξαγοράσει όλα αυτά με την παροχή μιας θάλασσας δικαιωμάτων και υποσχέσεων και μοναδικό αντίτιμο το ξεπούλημα της κουρασμένης του συνείδησης. Το δόγμα όμως της "ελαχιστοποίησης του μόχθου" είναι αντιφυσικό και παρακμιακό. Γιατί τίποτε στη ζωή δεν χαρίζεται, όλα κατακτώνται με σκληρό αγώνα και υψηλή συνείδηση μιας αποστολής, ενός χρέους, ενός καθήκοντος.

Ήταν μοιραίο επακόλουθο λοιπόν για την παιδεία μας να παρακμάσει. Και είναι απόρροια της ροπής των πραγμάτων η παιδεία μας σήμερα να μη διακονεί την Γνώση, παρά να έχει ένα στείρο χρησιμοθηρικό χαρακτήρα, απόλυτα άλλωστε συνταιριασμένο με τις απαιτήσεις της καπιταλιστικής ανάπτυξης που διόλου δεν ενδιαφέρεται για την αληθινή μόρφωση και την παίδευση των ανθρώπων αλλά μόνο για την τεχνική εξειδίκευση που θα παράγει γενιές ψυχρών τεχνοκρατών χωρίς αισθήματα, κούφιων ομοιόμορφων υπερκαταναλωτών, γνήσια προϊόντα του

συστήματος χωρίς συνείδηση και ιστορία.

Και αυτή την μακάβρια προοπτική ενθαρρύνουν αθέλητα οι φοιτητές των ημερών μας ενώ —τι τραγωδία!—πιστεύουν ακριβώς το αντίθετο. Και η Πολιτεία μας, από μέγα καθίδρυμα παιδείας που διακονεί τη γνώση εκφυλίστηκε σε θεματοφύλακα που διαιωνίζει τις φιλελεύθερες και καπιταλιστικές απαξίες. Αλλοιώς πως να εξηγήσει κανείς τις μεγαλοστομίες και τους οραματισμούς για επαναστατικές τομές και πορείες προς τα μπρος της παιδείας μας, ενός εθελοτυφλούντος και κομπορρήμονα υπουργού, εν όσω είναι αρκετό να συγκρίνει κανείς την ποσότητα και την ποιότητα της Γνώσης ενός σημερινού αποφοίτου Λυκείου που προσέρχεται στις εισαγωγικές εξετάσεις, με αυτήν του προ δεκαετίας ομολόγου τους, για να αντιληφθεί το τρομακτικό χάσμα που τους χωρίζει και εξ αυτού την τραγική κατάσταση της Παιδείας μας σήμερα;

Το εκπαιδευτικό μας σύστημα νοσεί βαθύτατα, σαπίζει και παρακμάζει και υπεύθυνοι γι' αυτό δεν είναι οι νέοι μας, αλλά η Αστική Δημοκρατική Πολιτεία με τις φιλελεύθερες - καπιταλιστικές απαξίες της. Γιατί όλες οι μεθοδεύσεις που επιχειρεί για δήθεν βελτιώσεις και "εκδημοκρατικοποιήσεις" στο εκπαιδευτικό σύστημα καθώς και η θριαμβευτική εξαγγελία των εκάστοτε λαμβανομένων μέτρων, δεν αποσκοπούν παρά μόνο στον εξωραϊσμό και τη συγκάλυψη, της διαρκούς συνειδητής υποβάθμισης του επιπέδου σπουδών της πτώσης της στάθμης των παρεχόμενων γνώσεων σύμφωνα με τις απαιτήσεις του καθολικά ισχύοντος σ' όλες τις εκδηλώσεις της Αστικής μας ζωής Δημοκρατικού δόγματος "της ελαχιστοποίησης του μόχθου με τη μεγιστοποίηση του κέρδους". Δόγματος την εφαρμογή του οποίου επιδιώκουν με όλες τους τις δυνάμεις και οι φοιτητές με τις κινητοποιήσεις του γενόμενοι έτσι παίγνια των προθέσεων του κυρίαρχου Συστήματος.

Για μας λοιπόν τους εθνικοσοσιαλιστές, που δεν συναινούμε στις επιδιώξεις του κυρίαρχου Συστήματος, επιδιώξεις που προωθούν με αγαστή σύμπνοια σήμερα οι φοιτητικές κινητοποιήσεις και η Αστική Δημοκρατία, το σύνθημα "ψωμί - παιδεία - ελευθερία" ηχεί με μια ιδιαίτερη, πολύ βαθύτερη σημασία.

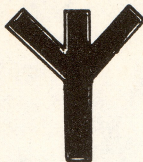
"Ψωμί" μας δεν είναι απλά το δικαίωμα, αλλά το καθήκον να συμμετέχουμε στην οικονομική και κοινωνική ζωή της πολιτείας. Δεν ζητούμε μόνο να απολαμβάνουμε αλλα να προσφέρουμε δημιουργικά στην συλλογική ζωή της Λαϊκής Κοινότητας. Δεν επιζητούμε την κερδοσκοπία και τον εύκολο πλουτισμό εις βάρος των συμπολιτών μας αλλά αντίθετα μας θέλγει το ευγενές όραμα της υλικής ευμάρειας όλης της κοινωνίας που είναι καρπός εργασίας, μόχθου και αγωνιστικής προσπάθειας. "Ψωμί" μας τέλος είναι ο αγώνας μας για την αποτίναξη της καπιταλιστικής δουλείας που εκμεταλλεύεται τον μόχθο μας και νέμεται τη δημιουργικότητά μας.

"Παιδεία" μας δεν είναι η συγκατάφαση στα εύκολα πτυχία αλλά ο αγώνας μας για ολόπλευρη μόρφωση και βαθειά γνώση κάθε τομέα της επιστήμης. Είναι ο σεβασμός στις παραδοσιακές Αξίες και Αρετές της Λαϊκής Κοινότητας, το ήθος, η ευπρέπεια, η απότιση σεβασμού και τιμής προς τους δασκάλους μας, η συνεπή παρακολούθηση των μαθημάτων, η σεμνότητα και η αληθοέπεια. "Παιδεία" μας ακόμη είναι η καθολική αισθητική και πνευματική μας καλλιέργεια, η συνεχής άσκηση του κορμιού και της ψυχής μας, η διηνεκής αγωνιστική μας παρουσία στο στίβο της κοινωνικής ζωής. Πεποίθησή μας η ελληνική ρήση ότι τα Αγαθά κατακτώνται με κόπους και θυσίες. Ανιδιοτελείς και οραματιστές, πορευόμαστε με χαρά το ανηφορικό μονοπάτι της Γνώσεως.

"Ελευθερία" μας τέλος δεν είναι η ασύδοτη ικανοποίηση του ατομικού ωφελιμισμού μας ούτε η κατάχρηση των δικαιωμάτων και η εύκολη διεκδίκηση ατελεύτητων υλικών παροχών. Ελευθερία μας είναι το καθήκον να πράττουμε το δέον στους κόλπους της Πολιτείας, ο σεβασμός και η πίστη στις Αξίες που έθρεψαν τον Πολιτισμό μας, η αίσθηση της ιεραρχίας και της τάξεως που είναι αναγκαίες για την προαγωγή της ατομικής και κοινωνικής ζωής. Ελευθερία μας τέλος είναι η συνειδητή ένταξη του ατομικού μας εγώ μέσα στο κοινωνικό είναι και η τιμή να υπηρετούμε τη Λαϊκή Κοινότητα και τα πεπρωμένα της.

Αυτό είναι το αληθινό νόημα του συνθήματος "ψωμί - παιδεία - ελευθερία" και προς αυτό το νόημα καλούμε την αγωνιζόμενη ελληνική Νεότητα να προσβλέψει, ώστε να οικοδομήσουμε στο μέλλον μια μεγάλη ελληνική πατρίδα, πρωτοπόρο μέσα στη Νέα εθνικοσοσιαλιστική Ευρώπη, που οραματιζόμαστε.

ΙΩΝ. ΦΙΛΙΠΠΟΥ

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ

(ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ Ι)

Δεν αποτελεί βέβαια «ιδιοκτησία» του Χριστιανισμού η περί της Βασιλείας των ουρανών διδασκαλία: όλοι οι κλάδοι της Αρίας παραδόσεως αναφέρονται στη μετά τον θάνατο του υλικού σώματος πορεία της «ψυχής» του όντος, του μέρους δηλαδή εκείνου που είναι ανεπηρρέαστο από την γήινη εξωτερικότητα. Ακόμη και οι παραδόσεις των μη Αρίων και των Ατλαντικής προελεύσεως λαών κάνουν μνεία περί της υπάρξεως αυτού του «χώρου» και αυτού του «κόσμου».

Υπάρχει όμως αισθητή διαφορά στην ΣΥΛΛΗΨΗ αυτών των εννοιών από λαό σε λαό και στην ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ τους.

Η διαφορά αυτή είναι άμεση απόρροια της φυλετικής τους στάθμης.

Εκείνο που οπωσδήποτε παραμένει αμετάβλητο από παράδοση σε παράδοση είναι οι σχέσεις των οντοτήτων. Η οντότητα που κρίνει, που δικάζει και αποφασίζει, η οντότητα που κρίνεται, η οντότητα που μεταβιβάζει, η οντότητα που επιτηρεί. Αυτό όμως, αποτελεί γενικότερα (οικουμενική) αναλογία και ισχύει σε ΟΛΑ ΤΑ ΠΕΔΙΑ ΤΗΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΣ. Δεν πρέπει επί πλέον να διαφεύγει (ακόμη και από τον πιο αφελή το ότι η περιγραφή και μόνο αυτών των καταστάσεων (όπως η απεικόνιση του ιδίου ερεθίσματος από διαφορετικούς καλλιτέχνες) μας δίδει το μέτρο ποιότητας του εκάστοτε «Ευαγγελιστή». Επί του παρόντος όμως δεν θα ασχοληθούμε με τα πράγματα από τα οποία εξαρτάται αυτή. Πρέπει όμως να τονίσουμε την διαφορά από παράδοση σε παράδοση, αναφορικά με:

— Τους συμβολισμούς και τις αλληγορίες.

— Τις σχέσεις στις οποίες επικεντρώνεται το ενδιαφέρον των Αποστόλων, Ευαγγελιστών και Ιεραρχών.

— Το μερισμό και την σύνθεση των όντων και τών κοσμικών φαινομένων και ΠΩΣ αποδίδεται.

— Την απόδοση της σχέσης των Άνω με τα Κάτω, των Ολίγων με τα Πολλά και των Ισχυρών με τα Ασθενή.

Ο Ίησούς (για την καταγωγή του οποίου πρέπει να ξαναπούμε, πως ΔΕΝ ήταν Σημιτική) είχε έλθει σε επαφή τόσον με τους ιερείς των Περσών, όσον και με τους διδασκάλους των Ινδιών από τους οποίους και απεκόμισε πλείστα όσα στοιχεία δια την πρωταρχική παράδοση. Ταυτόχρονα, μπόρεσε να ιδή (και εφαρμοσμένη) την αλήθεια αυτών και την οικουμενικη των ισχύ, χάρις στις προσωπικές του ικανότητες. Φαίνεται όμως πως οι προθέσεις και οι οραματισμοί του δεν είχαν καλή τύχη, μιας και ο κόσμος του είχε Εβραϊκά αρχέτυπα.

Πρώτοι οι μαθητές του δεν επέδειξαν κάτι το αξιόλογο. Η καταστροφή των Εθνικών μνημείων και η απώλεια τόσων θησαυρών, έγινε μόνο και μόνο για να ξεκληρισθεί η... ειδωλολατρία (1) και να εκλείψει η... Αμαρτία.

Όλη η εμπάθεια των περί την Μέση Ανατολή περιοχών κωδικοποιημένη σε αφορισμούς ενός στείρου ασκητισμού και μίας ακατανόητης επουράνιας βασιλείας δηλητηρίασε και εξόντωσε τους ταγούς του Απόλλωνα και της Αρτέμιδας.

Η μέθοδος και η πορεία του Χριστιανισμού δια την επικράτησή του (Πρώτα παθητική αντίσταση - προσεταιρισμός ορισμένων ισχυρών, ύστερα οι προσεταιρισμοί παθητικών και παρακμιακών στοιχείων, και κατόπιν πραξικόπημα) ήταν ολοφάνερα ενδεικτικά της νέας εποχής που άνοιγε, της νέας νοοτροπίας και της κοινωνικής διαμάχης που θα ερχόντουσαν.

Αποτελούν την ψυχή της μαρξιστικής πορείας, και, περνώντας κρυπτογραφημένα από γενεά σε γενεά εβλάστησε στις αρχές του 20ου αιώνα σε περιοχές στις οποίες ομάδες πολλών ειδών ανθρώπων αγωνίζονταν για να κερδίσουν τα προς το ζειν, αλλά και δια την βελτίωση της κοινωνικής τους θέσεως, δια την επαύξηση των κεκτημένων κλπ.

Έτσι, η παρουσίαση μιας οντότητας υπερβατικής η οποία κατά κύριον λόγο τιμωρεί τους κακούς ήταν το πρώτο μέλημα των οπαδών του Ιησού, που την καταστροφή των κυριάρχων τους έβλεπαν σαν την πιο μεγάλη τους νίκη και απόλυτη δικαίωση.

Ο κάτοικος των «πέριξ» της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας βλέπει ευκολώτερη και γι' αυτόν

προτιμότερη την κάθοδο στις πόλεις όπου έχει τις περισσότερες πιθανότητες να γίνει δούλος παρά την αναχώρησή του για περιοχές που του εγγυώνται αργή μεν, αλλά σίγουρη άνοδο, ευμάρεια και δικαίωση. Είναι προφανές ότι είχε τον δούλο μέσα του, είναι προφανές ότι γεννήθηκε δούλος (Πρ. Βλ. σύγχρονη Ελληνική Πραγματικότητα).

— Και εάν ανατραπεί η κατάσταση;

— Και εάν ο Τιβέριος και ο Διοκλητιανός τιμωρηθούν;

Τότε βέβαια οι «τιμωροί» και τα τέκνα τους θα γίνουν μία ημέρα Τιβέριοι και Διοκλητιανοί, και Καλιγούλες και Νέρωνες, αλλά περί αυτών, σιγή...

Κάθε σύστημα, κάθε οντότητα, κάθε σύνολο δημιουργημάτων διαθέτουν παράγοντες διασφαλίζοντες την μακροημέρευση και επικράτησή του.

Θα μπορούσαμε, κατ' ευθείαν να διακρίνουμε τους δραστικούς και τους παθητικούς τρόπους επιτεύξεως των ανωτέρω ή (αν προτιμάτε) τους αρσενικούς και τους θηλυκούς. Δίχως κάποιο πρόβλημα ευθέως κατατάσουμε τον Χριστιανισμό στην Δεύτερη κατηγορία.

Κατόρθωσε έτσι να ανέβει και να εδραιωθεί λειτουργώντας με τρόπο «αρχικά» απορριπτέον και μετερχόμενος ανθρώπινες ιδιότητες που κατηγορούσε.

Στους δε «πολεμίους» επιβάλλονταν με την βοήθεια λαών που δεν «συμπαθούσαν παραδοσιακά» οι ταγοί του και οι προπάτορές τους, ενώ για τον εκχριστιανισμό της εχρησιμοποίησε μέσα όχι «Χριστιανικά» (Καρλομάγνος).

Η πανίσχυρη πλέον νέα θρησκεία ήλεγχε τα πάντα: από τα κέντρα διαδόσεων «νέων και ειδήσεων» μέχρι τις τελευταίες γειτονιές παρακμιακών και από τα πλέον «σκληρά» ή «προοδευτικά» μοναστήρια μέχρι τις περισσότερο ή λιγότερο ελεύθερες ομάδες διανοουμένων.

Ο τρόπος ζωής (όπως σε κάθε θρησκεία συμβαίνει) όντας άμεσα επηρρεασμένος από την δεσπόζουσα θρησκεία αντικατοπτρίζει τις ανώτερες επιδιώξεις της, δείχνει τρόπον τινά εφαρμοσμένες τις περί «του όντος» θεωρίες της, ή με άλλα λόγια, υποδεικνύει το ΣΥΜΒΙΒΑΣΤΟΝ ή ΜΗ της ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ με τον ΛΑΟ ΤΗΣ.

Παρατηρώντας λοιπόν τους εκχριστιανισθέντες Ευρωπαϊκούς λαούς από το 600 μ.Χ. μέχρι σήμερα, βλέπουμε:

ΟΤΙ Η ΝΕΑ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΔΕΝ ΤΟΥΣ ΤΑΙΡΙΑΖΕΙ, διότι αυτοί, δεν είναι κατασκευασμένοι να συντονισθούν σ' αυτήν είτε διότι η νέα θρησκεία ήλθε «εκτός περιστάσεων».

Είναι πλέον παραδεκτό ότι:

1. Δεν εβοήθησε τους Ευρωπαϊκούς λαούς ο Χριστιανισμός να αποτινάξουν την αθλιότητα. Εάν οι ιεραπόστολοι του επέτυχαν κάτι τέτοιο περιστασιακά, τούτο αποκλειστικά οφείλεται στον κορεσμό των ανθρώπων των καιρών εκείνων (600-1800) από εξοντωτικούς πολέμους και τα συνεπακόλουθά τους, των οποίων πολέμων όμως, η νέα θρησκεία όχι άμοιρη δεν ήταν αλλά δια την εκκίνηση και συντήρησή τους έδωσε τα μέγιστα. Ας θυμηθούμε μόνον τον Τριακονταετή πόλεμο: ΑΥΤΟΣ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΑΡΚΕΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΤΑΓΟΥΣ ΤΟΥ ΝΑΖΩΡΑΙΟΥ.

2. Η άρνηση του ηρωϊκού τρόπου ζωής ήταν κάτι που επετεύχθη σταδιακά, έμμεσα, κάτι που απαίτησε αιώνες στην ολοκλήρωση, επαλήθευση και εφαρμογή του. Μπορούμε ήδη σήμερα, εκ του ασφαλούς να ισχυρισθούμε ότι η προς τα «κάτω» πορεία των Αξιών, των χαρακτήρων, και των ποιοτήτων του πολιτισμού «εγγίζει» το τέρμα της.

— Τι επέτυχεν ο Χριστιανισμός; Την άρσιν της δουλείας;

— Αυτή που δια παντός ευσχήμου μέσου συντελείται;

— Την τιμωρία των πονηρών; Αυτούς που παντοιοτρόπως υποθάλπει και δια της βοήθειας των οποίων ανετράφη και επεκράτησεν;

— Μήπως επέτυχε την άρση της ανηθικότητας;

Θα ήτο αστείο να το συζητούμε.

— Θαυμάστε ω σύντροφοι και αδελφοί!

— Θαυμάστε την κοινωνία των φιλανθρώπων την χρήζουσα φιλανθρωπίας έξωθεν.

Αποτελεί κανόνα η δια της φιλανθρωπίας άνοδος και σταδιακή υπερίσχυσις στοιχείων παρακμιακών και τα μάλιστα αντιδημιουργικών επί ζημία του υγιούς κορμού των λαών.

— Άρα δεν είναι παράλογο το φαινόμενο των Νέγρων που απειλούν τους κατά το μάλλον ή ήττον υγιείς λαούς των λευκών (1900-1950) τόσο ως προς την καθ' εαυτή αριθμητική σχέση (με όλα τα δυναμικά αποτελέσματα της) όσον και ως προς την Αντοχή των παραδοσιακών Αξιών (2).

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ

(1) Πλην άλλης κριτικής, μνημονεύουμε τον Γεώργιο Πλήθωνα, σφοδρότατο πολέμιο των ιουδαιοχριστιανικών δογμάτων, και όλων των συναφών σχετικιστικών αποκλίσεων. (Θα επανέλθουμε εις τα επόμενα).

(2) Αποτελεί αντικείμενο προσεχών άρθρων μας, πλην όμως πρέπει να υπογραμμισθεί ότι κατά την «επαφή» ή «ανάμειξη» δύο κόσμων, ο απειλούμενος είναι ο υπέρτερος.

ΕΘΝΙΚΟΚΟΙΝΩΝΙΣΜΟΣ

Υπάρχει ως γνωστό εδώ και αρκετά χρόνια στην πατρίδα μας ένας ελάσσων πολιτικός χώρος, που ενώ παλινδρομεί απροκάλυπτα μεταξύ χουντισμού και αστικής ακροδεξιάς, αρέσκεται να βαυκαλίζεται ότι έχει εκλεκτική συγγένεια με τον εθνικοσοσιαλισμό. Επειδή όμως, ο ίδιος χώρος θέλει να παρουσιάζεται και ως ένας υπερεθνικιστικός φορέας συμπέρανε ότι δεν θα πρέπει να εμφανίζει τον όρο «εθνικοσοσιαλισμός» στις ιδεολογικές εξαγγελίες του, καθ' ότι δεν είναι επαρκώς αποπλυμένος από τις Γερμανικές καταβολές του. Έτσι επινόησε ένα δήθεν πιο ελληνοποιημένο όρο, που έκτοτε χρησιμοποιεί κατά κόρον.

Και γεννήθηκε ο «εθνικοκοινωνισμός». Στους «εθνικοκοινωνιστές» λοιπόν έχουμε να απαντήσουμε τα εξής ολίγα. Πιστεύοντας ότι «ελληνοποιούν» τον εθνικοσοσιαλισμό χρησιμοποιώντας τον καινοφανή τους όρο, πλανώνται πλάνη οικτρά. Διότι κατά πρώτο, ο εθνικοσοσιαλισμός δεν χρήζει οποιασδήποτε ελληνοποίησης, αφού ως κοσμοθεωρία των Ευρωπαίων αποτελεί πρωτίστως και κοσμοθεωρία των Ελλήνων. Έπειτα ο όρος είναι τόσο φορτισμένος ιστορικά και συναισθηματικά, έχει ένα τέτοιο ειδικό βάρος, που τον καταξιώνει απόλυτα, ώστε οποιαδήποτε διαστρέβλωσή του επί το δήθεν ελληνικότερο, να ηχεί βέβηλα και παράταιρα, αν μη να καταντά γελοία.

Παρακαλούμε όθεν τους «εθνικοκοινωνιστές» να παρατήσουν ήσυχο τον Εθνικοσοσιαλισμό με τον οποίο άλλωστε δεν έχουν καμμία ιδεολογική συγγένεια και να εγκύψουν στις αστικές τους ενασχολήσεις που άλλωστε όντας και ανώδυνες και ευχάριστες και επωφελείς τους απορροφούν εξ ολοκλήρου.

Ο ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ ΩΣ ΑΠΛΗ ΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ

Κατά τις ιδεολογικές συζητήσεις που λαμβάνουν χώρα μεταξύ των συνειδητών αγωνιστών αλλά και φίλων της κοσμοθεωρίας μας, ανακύπτει συχνά το ερώτημα της σχέσεως του εθνικισμού προς τον εθνικοσοσιαλισμό. Απάντηση σ' αυτό ακριβώς το ερώτημα έρχεται να δώσει το άρθρο αυτό, ώστε να διαλυθεί κάθε σύγχιση ή παρεξήγηση που έχει .... γύρω από την σημασία και το περιεχόμενο των δύο υπ' όψιν όρων.

Εκκινώντας από τον ορισμό τους, έχουμε να παρατηρήσουμε, ότι διεξοδική ερμηνεία του όρου «εθνικοσοσιαλισμός» γίνεται από το τεύχος 26 της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ, ώστε να μη κρίνεται σκόπιμο να επανέλθουμε.

Εθνικισμό, ονομάζουμε την πολιτική δράση που σκοπεύει στην κατάφαση του έθνους, δηλαδή την αναγνώρισή του ως του κυριότερου υποκειμένου ιστορικών πράξεων και ως του κατ' εξοχήν λίκνου στους κόλπους του οποίου προάγεται ο πολιτισμός. Ο εθνικισμός είναι η δυναμική, ενεργός πίστη στην πρωτεύουσα αξία του έθνους ως κυττάρου πολιτιστικής δημιουργίας μέσα στην ιστορία. Εθνικιστής, τέλος, είναι ο διηνεκώς μαχόμενος αγωνιστής-υπερασπιστής της εθνικής ιδέας.

Για να συγκρίνουμε λοιπόν το περιεχόμενο του εθνικισμού προς αυτό του εθνικοσοσιαλισμού, ας εκθέσουμε τα επίπεδα όπου ανελίσσεται ο τελευταίος σ' όλο τους το εύρος. Ο εθνικοσοσιαλισμός έχει τριπλή υπόσταση όπως περιγράφεται κατωτέρω:

α. Ο εθνικοσοσιαλισμός, ως πολιτική δεοντολογία.

Η πρώτη αυτή υπόσταση περιλαμβάνει:

α1. Την κοινωνική φιλοσοφία και την κοινωνική πολιτική του εθνικοσοσιαλισμού.

α2. Την εθνικοσοσιαλιστική θεωρία για την Αρμονική Πολιτεία.

α3. Την εθνικοσοσιαλιστική αντίληψη για την οικονομία και τον ρόλο της στην κοινωνική ζωή της Λαϊκής Κοινότητας.

β. Η δεύτερη υπόσταση του εθνικοσοσιαλισμού, έχει διπλή πόλωση:

β1. Εθνικοσοσιαλιστική Βιοθεωρία, που αναφέρεται στο πώς ανελίσσεται η Ιστορία και θεωρεί την Λαϊκή Κοινότητα που έχει συνείδηση της φυλετικής της ταυτότητας ως τον μοναδικό παράγοντα πολιτισμού και ιστορικής εξελίξεως (Τρόπος ζωής).

β2. Κοσμοθεωρία του εθνικοσοσιαλισμού που αναφέρεται στο Λόγο της Ζωής και αναζητεί την πορεία και την ανέλιξη του Κόσμου και του Πολιτισμού.

γ. Ο Μεταφυσικός εθνικοσοσιαλισμός ως τρίτη και ύπατη υπόσταση, που αναφέρεται στον Μύθο της Ζωής και το νόημα του Όντος.

Με βάση την ανωτέρω ανάπτυξη είναι εύκολο πια να διαπιστώσουμε πως ο εθνικισμός δεν αποτελεί μόνο μία απλή διάσταση και καθόλου πλήρη μάλιστα, ως μεμονωμένη ιστορική εκδήλωση της εθνικοσοσιαλιστικής βιοθεωρίας, δηλαδή της μιας μόνο βαθμίδας της μέσης υποστάσεως του εθνικοσοσιαλισμού.

Ο εθνικοσοσιαλισμός άρα, περικλείει τον εθνικισμό, αλλά τον υπερβαίνει κατά μέγιστο πλάτος και περιεχόμενο.

Ο εθνικισμός μπορεί να είναι αίσθημα του κάθε λαού που αγωνίζεται για την εθνική του δικαίωση. Ο εθνικοσοσιαλισμός είναι η ολοκληρωμένη κοσμοθεωρία των Αρίων λαών, που θεμελιώνεται στην ιδιαίτερη φυλετική τους ταυτότητα.

Ο Εθνικισμός δεν έχει κοινωνική φιλοσοφία ούτε πολιτειακή θέση. Επιπλέον δεν έχει και ίδια αντίληψη για την οικονομική ζωή. Έτσι ο εθνικιστής μπορεί να είναι και συνήθως είναι, αστός δημοκράτης κατα την πολιτική του πεποίθηση, φιλελεύθερος κατά την κοινωνική του και βέβαια θιασώτης της καπιταλιστικής ανάπτυξης σ' ότι αφορά την αντίληψη του για την οικονομία. Άλλωστε είναι γνωστό ότι, ο εθνικισμός υπό την σύγχρονη του μορφή αποτελεί προϊόν του φιλελευθερισμού και της Γαλλικής επαναστάσεως. Είναι προφανές ότι αυτού του είδους ο εθνικισμός δεν είναι δικό μας αίσθημα και δεν έχει καμμία απολύτως σχέση με τον εθνικοσοσιαλισμό. Αυτού του είδους ο εθνικισμός είναι δημιούργημα του κυρίαρχου συστήματος του οποίου και παραμένει αιχμάλωτος.

Ο Εθνικισμός τέλος της εποχής μας, δεν έχει ούτε κοσμοθεωρητική, ούτε μεταφυσική διάσταση. Μπορεί να είναι χριστιανικός ακόμα και κομμουνιστικός. Χωρίς διόλου να ενδιαφέρεται για την κραυγαλέα αντίφαση που παράγει, συγχωνεύοντας και προσπαθώντας μάταια να αφομοιώσει τις ανταξίες που συνιστούν την εβραϊκή αντίληψη ζωής: την Δυϊστική σύλληψη του κόσμου, την γραμμική αντίληψη της Ιστορίας και το ισοπεδωτικό μήνυμα. Έτσι είναι συνήθες φαινόμενο στις ημέρες μας να ακούμε ανθρώπους που δηλώνουν «εθνικιστές» να είναι φιλοεβραίοι ή ακόμα χειρότερο να ακούμε όρους που το περιεχόμενο των επί μέρους συνθετικών τους αλληλογρονθοκοπείται όπως εβραϊκός εθνικισμός, εβραϊκός φασισμός και άλλους παρόμοιους.

Ο εθνικοσοσιαλισμός δεν έχει καμμία απολύτως σχέση με αυτής της μορφής τον εθνικισμό, που όταν δεν καταντά μονοδιάστατη επικίνδυνη παρέκκλιση, εκφράζει οπωσδήποτε την σύγχιση και το ιδεολογικό ανακάτεμα της εποχής μας, όπου όλες οι έννοιες και τα αισθήματα είναι θολές, και διφορούμενες.

Για μας τους εθνικοσοσιαλιστές οι έννοιες είναι διαυγείς και μονοσήμαντες, τα αισθήματα κρυστάλλινα και δυνατά. Ο εθνικισμός μας δεν είναι παρα μία μονάχα διάσταση της Κοσμοθεωρίας μας. Είμαστε ευσυνείδητοι μαχητές των εθνικών μας ιδεωδών και των πολιτιστικών αξιών της Λαϊκής μας Κοινότητας, αλλά γνωρίζουμε πως το πρώτιστο μέλημα των Ευρωπαϊκών Λαών σήμερα είναι η υπεράσπιση της φυλετικής τους ταυτότητος και της πολιτιστικής τους αυτοτέλειας που απειλείται από την φυλετική πανσπερμία που νοθεύει την παραδοσιακή δομή των Αρίων κοινωνιών.

Ο εθνικισμός μας λοιπόν δεν είναι αυτοσκοπός, αλλά ευθυγραμμισμένος και προσανατολισμένος προς την πραγμάτωση της Νέας Εθνικοσοσιαλιστικής Ευρωπαϊκής Κοινότητας μέσα στους κόλπους της οποίας, και μόνο, θα υπάρξει η δυνατότητα της νέας πολιτιστικής ανθοφορίας της πατρίδας μας.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΣΥΝΟΨΗ ΤΩΝ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΩΝ ΘΕΣΕΩΝ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ ΕΠΕΞΗΓΗΣΕΙΣ - ΚΡΙΣΕΙΣ - ΣΧΟΛΙΑ

2. Και μόνο το γεγονός ότι χρόνο με το χρόνο το καθεστώς γινόταν περισσότερο δημοφιλές μεταξύ των λαϊκών τάξεων, είναι αρκετό για να μας πείσει ότι ο ισχυρισμός αυτός είναι εκ του πονηρού και εξ ολοκλήρου ψευδής. Ωστόσο τα συγκεκριμένα ιστορικά δεδομένα που επιμελώς αποκρύπτουν οι αστοί ιστορικοί επειδή δεν μπορούν να τα αμφισβητήσουν είναι συντριπτικά. Το φαινομενικό «ειδύλιο» το εθνικοσοσιαλισμού με την άρχουσα τάξη, τους βιομήχανους, τους μεγαλοαστούς, τους στρατοκράτες και τους μεγαλογαιοκτήμονες Γιούνκερς κράτησε ελάχιστα, μόνο όσο χρειαζόταν το καθεστώς για να εδραιωθεί. Από το 1935 κιόλας άρχισε η αντίστροφη μέτρηση για τους εκπροσώπους της μπουρζουαζίας.

Και πρώτα απ' όλα από το 1934-1936 ολοκληρώθηκε η αγροτική μεταρρύθμιση. Πλέον του 95% της ιδιοκτησίας γης των Γιούνκερς απαλλοτριώθηκε και πέρασε στα χέρια ακτημόνων αγροτοκαλλιεργητών που σύντομα με την κρατική αρωγή και μέριμνα μεταβλήθηκαν σε ευημερούσα παραγωγική τάξη του έθνους, που αποτέλεσε εντεύθεν την σπονδυλική στήλη της εθνικοσοσιαλιστικής πολιτικής της «Γης και του Αίματος». Οι λιμοκτονούντες ακτήμοντες του 1932, έγιναν οι ευημερούντες αγρότες του 1936, που στήριξαν το Νέο Κράτος στη προσπάθειά του για αυτοδύναμη οικονομική ανόρθωση. Τα πρώην αφεντικά τους, οι Γιούνκερς εξαφανίστηκαν ολοσχερώς από το πολιτικό και οικονομικό προσκήνιο της νέας Γερμανίας.

Σε όλες τις μεγάλες βιομηχανίες διορίστηκαν ελεγκτές-εκπρόσωποι του κόμματος, ανιδιοτελείς μαχητές της Εθνικοσοσιαλιστικής πίστεως και του Νέου Κράτους. Οι μεγαλοεπιχειρηματίες αναγκάστηκαν για πρώτη φορά να σταματήσουν τις υπερβάσεις και την φοροδιαφυγή, απολύσεις και η εκμετάλλευση των εργαζομένων έπαψαν. Η διαιτητική παρέμβαση του κράτους στην πολιτική των μισθών αλλά και στη διανομή των κερδών στους εργαζόμενους είναι καθοριστική. Για πρώτη φορά οι εργαζόμενοι συμμετέχουν μέσω της πυραμιδοειδούς ιεραρχικής δομής των Συμβουλίων Εργασίας που επιβάλλει το Νέο Κράτος, στη λήψη αποφάσεων. Όπως όλοι οι αστοί ιστορικοί ομολογούν με πρώτο τον Εβραίο Ο. Σίρερ, τα εργοστάσια δεν είναι πλέον μόνο χώροι εργασίας μα και τόποι ψυχαγωγίας κα διακονίας των τεχνών. Κάθε τόπος παραγωγής γίνεται ταυτόχρονα χώρος όπου ασκείται ενεργά η πολιτιστική πολιτική του εθνικοσοσιαλισμού, που δεν σκοπεύει σε μια στείρα τεχνολογικη ανάπτυξη και αύξηση της παραγωγής παρά σ' ένα Αισθητικό Πολιτισμό. Παράλληλα τίθενται τα θεμέλια για την ανάπτυξη μιας ισχυρής συνεταιριστικής Εθνικής Βιομηχανίας που ανταγωνίζεται άξια την ιδιωτική διότι στηρίζεται σε υγιείς αναπτυξιακές Αρχές. Η ιδιωτική πρωτοβουλία δεν διώκεται, αλλά για πρώτη φορά τίθεται δια νόμων υπό το συμφέρον του Λαού, που καλείται να υπηρετήσει. Οι Εβραίοι και μεγαλοαστοί καπιταλιστές δεν μπορούν πλέον να κερδοσκοπούν. Η κρατική πρόνοια έχει απλώσει παντού την παρουσία της προς όφελος των εργαζομένων. Όσοι μεγαλοβιομήχανοι δεν υποτάσσονται στην φιλολαϊκή πολιτική του εθνικοσοσιαλισμού, τίθενται στο περιθώριο ή αναγκάζονται να αποχωρήσουν από τη Γερμανία όπως π.χ. ο THUSSEN. Οι δακρύβρεκτες μαρτυρίες των μεταναστών καπιταλιστών και οι έξαλλες επικρίσεις τους κατά της Νέας Τάξεως στη Γερμανία αποδεικνύουν του λόγου το αληθές. Στο μεταξύ οι Γερμανοί εργαζόμενοι ευημερούν. Τα σύνορα είναι πάντα ανοικτά κι ο καθένας καλείται να διαπιστώσει πως αντίθετα προς την προπαγάνδα, ο Γερμανικός Λαός είναι ένας ευτυχισμένος Λαός. Με μεγάλη πικρία οι αστοί Ιστορικοί και δημοσιογράφοι της εποχής, αναγκάζονται να το ομολογήσουν.

΄Ενα άλλο σημαντικό γεγονός που καταγράφεται στην επιτυχή φιλολαϊκή πολιτική του καθεστώτος, είναι η μέριμνά του για τον κοινό ιδεολογικό και κοσμοθεωρητικό προσανατολισμό του Γερμανικου Λαού, μέριμνα που είχε σαν άμεσο αποτέλεσμα την συνένωση όλων των λαϊκών τάξεων σ' ένα κοινό πεπρωμένο υπεράνω συντεχνιακών συμφερόντων. Πράγματι η οικονομική και κοινωνική ζωή στην προ-εθνικοσοσιαλιστική περίοδο, εκτός από τις υπόλοιπες αδυναμίες και προβλήματα, εμαστίζετο κι από τις συγκρούσεις των κυρίαρχων συντεχνιακών συμφερόντων. Οι συντεχνίες προσπαθώντας με κάθε μέσο να προστατεύσουν τα οικονομικά συμφέροντα των μελών τους αδιαφορούσαν για τον πένητα μη προνομιούχο απλό λαό τον οποίο πολλές φορές εκμεταλλεύονταν στυγνότερα από τους μεγαλοβιομήχανους, με τα συμφέροντα των οποίων άλλωστε συνέπλεαν. Ο Εθνικοσοσιαλισμός καταργώντας τις επαγγελματικές ενώσεις, χτύπησε το κακό στη ρίζα του και τσακίζοντας τον θεσμό των αντιλαϊκών συντεχνιών, ορθάνοιξε στον Λαό τις πύλες που οδηγούσαν στην δημιουργική και παραγωγική του απασχόληση, δηλαδή στην ενεργό συμμετοχή του στην οικονομική ζωή της χώρας.

Η πλέον πειστική όμως απόδειξη της ευημερίας ολόκληρου του εργαζόμενου λαού στην εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία ήταν η παρουσία και η δράση των οργανώσεων «Δύναμη δια της χαράς» και «Γερμανικό Μέτωπο Εργασίας» υπό την εμπνευσμένη καθοδήγηση του Δρα Ρόμπερτ Λέϋ. Πράγματι οι οργανώσεις αυτές υπήρξαν ένας οργανισμός κοινωνικών αλλά και πολιτιστικών παροχών προς ολόκληρο το Γερμανικό Λαό. Οι δραστηριότητες τους εκκινούσαν από το σχολαστικό έλεγχο της υγιεινής των εργασιακών χώρων και την περιβαλλοντική προστασία για να φθάσουν στην διοργάνωση πολιτιστικών εκδηλώσεων και τουριστικών περιηγήσεων σε όλη την Ευρώπη για τους Γερμανούς εργαζόμενους έναντι εξευτελιστικού εισιτηρίου. Οι παροχές του κράτους μέσω των οργανώσεων αυτών προς τους εργαζομένους δεν έχουν ιστορικό προηγούμενο, αλλά ούτε και κατάφεραν να βρουν άξιους μιμητές μέχρι σήμερα. Αυτές οι παροχές που ο σημερινός εργάτης Ανατολής και Δύσης θεωρεί απλησιάστο όνειρο, για τον Γερμανό του 1936 ήταν καθημερινή πραγματικότητα χάρις στη μέριμνα του εθνικοσοσιαλιστικού κράτους. Συναυλίες σε εργασιακούς χώρους, καταιγισμός εκθέσεων ζωγραφικής, και γλυπτικής, σωρεία πολιτιστικών εκδηλώσεων, χιλιάδες θεατρικές παραστάσεις από εκατοντάδες θιάσους που περιέρχονταν τη χώρα, αποτελούσαν για τον απλό λαό αναπόσπαστο κομμάτι της καθημερινής ζωής του και πνευματική του τροφή. Διότι ο Εθνικοσοσιαλισμός δεν ενδιαφερόταν μόνο για την υλική ευημερία ολοκλήρου του Λαού, αλλά κυρίως για την παιδεία και την αγωγή του. Δεν ενδιαφερόταν μόνο για την βελτίωση των υλικών όρων ζωής του αλλά κυρίως για την αισθητικοποίηση της ίδιας της ζωής. Πολύ περισσότερο από την βιομηχανική και τεχνική ανάπτυξη μεριμνούσε για την δημιουργία ενός αισθητικού και ποιητικού Πολιτισμού και προς αυτή την κατεύθυνση έστρεψε την πνευματική καλλιέργεια ολόκληρου του λαού. Η κουλτούρα που πριν ήταν επίζηλο κτήμα λίγων ματαιόδοξων διανοούμενων, έγινε πεδίο αναφοράς ενός ολόκληρου λαού που άρχισε να γεύεται τα αγαθά της και να διακονεί τις αξίες της.

Η «Δύναμη δια της Χαράς» οργάνωνε διακοπές για εκατομμύρια Γερμανούς με ελάχιστα έξοδα. Οι Γερμανοί τουρίστες κατέκλυζαν την Ευρώπη, είναι δε γνωστή η Βρεττανική διαμαρτυρία προς την κυβέρνηση του Ράϊχ που ζητούσε, να μη προσεγγίζουν τα τουριστικά πλοία Βρεττανικά λιμάνια, διότι η σύγκριση του τρόπου ζωής των Γερμανών εργαζόμενων με τους αντίστοιχους Βρεττανούς, οδηγούσε τους δεύτερους σε εργατικές αναταραχές και διεκδικήσεις.

Στην εθνικοσοσιαλιστική κοινωνία, ο εργαζόμενος λαός είχε απελευθερωθεί από το καθημερινό άγχος της επιβίωσης ζούσε μια αληθινά δημιουργική ζωή και ενωμένος, οικοδομούσε το πεπρωμένο του ΄Εθνους του με σιγουριά και αισιοδοξία. Γι' αυτό και οι αστοί ιστορικοί της εποχής παρ' όλη την πικρία τους δεν μπορούσαν να αμφισβητήσουν την επιτυχημένη ρήση ενός ομολόγου τους: «Στη Γερμανία του Χίτλερ το μόνο δικαίωμα που είναι στερημένο στο λαό, είναι το δικαίωμα να είναι φτωχός».

SAVITRI DEVI
Η ΑΣΤΡΑΠΗ ΚΑΙ Ο ΗΛΙΟΣ

Από το βιβλίο της αξέχαστης και Αγίας μορφής του Διεθνούς Εθνικοσοσιαλισμού SAVITRI DEVI, «Η αστραπή και ο ήλιος». Κεφάλαιο 5ο και Επίλογος: «ΚΑΛΚΙ, Ο ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ». Η εσωτερίστρια φιλόσοφος στις πιο κάτω γραμμές που παραθέτουμε μιλάει για τον επερχόμενο άνδρα, που θα οδηγήσει του Αρίους του πλανήτη στην Σωτηρία και στην Νίκη.

... Δεν είμαι η ενδεδειγμένη για να εκφράσω ακριβείς και ειδικές πολιτικές προβλέψεις. Αυτό το βιβλίο μου επιπλέον έχει πολύ λίγο να κάνει μ' αυτό που οι άνθρωποι συνήθως εννοούν λέγοντας «πολιτική». Αναμφίβολα είναι το βιβλίο μου ιστορία και ως εκ τούτου πολιτικό, αλλά με την πολιτική θεωρούμενη από μία κοσμική οπτική, μέσω της οποίας τα τρέχοντα συμβάντα και οι άνδρες που στέκουν πίσω τους παρουσιάζονται σ' ένα ασυνήθιστο φως.

Εκείνοι που καθημερινά και άμεσα είναι σ' επαφή με τις κοινωνικές, οικονομικές και στρατιωτικές πραγματικότητες, οι οποίες ήδη καθορίζουν το άμεσο μέλλον, δεν μπορούν να πουν τίποτε για το μέλλον αυτό, γιατί απλούστατα ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ ΤΙΠΟΤΑ.

Κι' εγώ γνωρίζω ακόμη λιγότερο από εκείνους σχετικά με συγκεκριμένα γεγονότα π.χ. σχετικά με τις λεπτομέρειες του δρόμου τον οποίο παίρνει ο κόσμος. Αλλά γνωρίζω ΤΟΝ ΔΡΟΜΟ. Το γνωρίζω, γιατί αυτή η γνώση δεν είναι το αντικείμενο, πολιτικών, κοινωνιολόγων, οικονομολόγων, η στρατιωτικών ειδικών αλλά μονάχα, ακριβώς εκείνων των ανθρώπων που κοιτούν την ιστορία παλιά και σύγχρονη, και ΖΟΥΝ την ιστορία της εποχής μας, από την κοσμική σκοπιά. Δεν βρίσκεται τίποτα στον δρόμο και την μέθοδο των πειστηρίων· λίγα, πολύ λίγα βρίσκονται στην μέθοδο της στατιστικής για να «αποδείξουν» την ηχηρότητα των ισχυρισμών μου. Τα χρόνια που θα έρθουν θα τους πιστοποιήσουν ή όχι. Το περισσότερο που μπορώ τώρα να πω προασπίζοντας την άποψή μου, είναι ότι αυτή ταιριάζει με όλες τις μορφές της μιας και άγραφης Παράδοσης που έτυχε να γνωρίσω. Είναι λοιπόν η άποψή μου ορθόδοξη κάτω απ' το φως της Παράδοσης — τόσο ορθόδοξη όσο μια ΕΞΗΓΗΣΗ μπορεί να είναι.

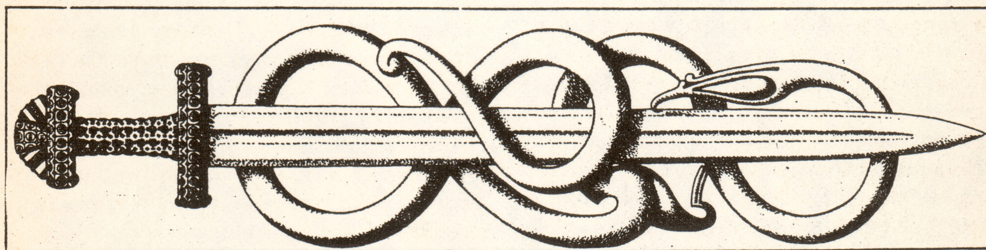
Η παράδοση δεν μας έχει δώσει την ημερομηνία της στερνής επιστροφής ΕΚΕΙΝΟΥ ΠΟΥ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ. Ούτε μας έχει δώσει τα μέσα για να την υπολογίσουμε. Η Παράδοση δεν είναι ιστορία ούτε αστρολογία. Ωστόσο σύμφωνα με τα σημεία που ανέφερε η τελευταία ενσάρκωση των Δυνάμεων «ενάντια στον Χρόνο» στον κοσμικό κύκλο, που ζούμε — δηλ. ο Κάλκι — πρέπει να εμφανιστεί σύντομα. Θα έλθει όταν όλα θα μοιάζουν χαμένα ανεπιστρεπτί: όταν τίποτα πια δεν θάχει απομείνει στην ΑΛΗΘΙΝΗ Εκλεκτή Φυλή — στην Φυσική Αρία αριστοκρατία - παρά μόνο μία σιωπηλή, αφανής αν και συνειδητή, αποφασιστική και ενεργή δράκα ανδρών και γυναικών ενός ανώτερου τύπου. Σήμερα το καθετί μοιάζει πραγματικά νάχει χαθεί χωρίς ελπίδα. ΄Οπως το 1952 διακήρυξε ο Αρχιραββίνος Εμανουήλ Ραμπίνοβιτς (Σ.Σ. στο αποφασιστικό μεταπολεμικό σιωνιστικό συνέδριο ανάλογο με το ιδρυτικό στο Μπαλ της Ελβετίας όταν ο Χέρτσλ και τα κτήνη του συντάξανε τα «Πρωτόκολλα»), «Ο σκοπός προς τον οποίον έτειναν οι προσπάθειες των Εβραίων για παραπάνω από 3.000 χρόνια» — μ' άλλα λόγια, ειρηνική κυριαρχία πάνω σε μία «ευτυχισμένη» μπασταρδεμένη γη, στην οποία «ο πλέον επικίνδυνος εχθρός» — το πολικό αντίθετο —του Εβραϊσμού, δηλ. ο ΄Αριος, θα είναι (σύμφωνα με τα λόγια του ραββίνου) «τίποτα περισσότερο από μία ανάμνηση», αυτός ο σκοπός όπως λέει «είναι σε απόσταση αναπνοής». Και οι λίγοι άνδρες που ήδη είναι κάτι πολύ περισσότερο από άνδρες — οι πιο σκληροτράχηλοι ακόλουθοι της αέναης Πίστης του Φωτός και της Ζωής στην πιο σύγχρονη

μορφή της — προσμένουν, προσμένουν ν' αναγνωρίσουν τον αγαπημένο τους Αρχηγό, τον Αδόλφο Χίτλερ, στον ακαταμάχητο αποκαλυπτικό Μαχητή που θα εκδικηθεί τον θάνατο του Φύρερ, τον θάνατο των συντρόφων του και των ίδιων των Αρίων Λαών. Ο ένθεος Μαχητής είναι καθορισμένο να έρθει σύντομα.

Είναι αδύνατο να πω «πού» θα εμφανιστεί ΕΚΕΙΝΟΣ. Ακόμα απ' τις πολύ απόμακρες ημέρες της πτώσης του ανθρώπου, όλοι εκείνοι που ΤΟΝ περίμεναν ΤΟΝ έβλεπαν σαν ένα παράγωγο της δικιάς τους ιδιαίτερης πίστης, σαν ένα άνθρωπο του Λαού τους. Οι ίδιοι οι Εβραίοι — που έχουν τους ισχυρότερους λόγους να ΤΡΕΜΟΥΝ στην σκέψη ΤΟΥ — παρέλαβαν τον πανάρχαιο μύθο που δηλώνει την ΕΠΑΝΟΔΟ ΤΟΥ, και τον διέστρεψαν — τον ΑΝΕΣΤΡΕΨΑΝ με τον ίδιο τρόπο που αντριστέφουν κάθε άλλη αλήθεια — σε δόγμα ενός εβραίου Μεσσία, για να βολέβει τους σκοπούς τους.

Οι Εβραίοι και Εβραιοποιημένοι ιδρυτές του Χριστιανισμού — ο Παύλος της Ταρσού και οι άλλοι — έπλεξαν γύρω από το μυστηριώδες πρόσωπο του Ιησού, (του οποίου η αληθινή προέλευση και καταβολή είναι άγνωστη) μία ολόκληρη θανατερά ανθρωποκεντρική, αντιφυλετική, αντιφυσική φιλοσοφία, στην οποία ανέμιξαν με εκπληκτική τέχνη, τον Εβραϊκό Μεσσιανισμό με τον αρχαίο κοσμικό μύθο του Θεού που πεθαίνει και ανασταίνεται από τους νεκρούς. Έπραξαν έτσι, με πρόθεση να δώσουν στους Εβραίους δηλαδή στο **Κατ' εξοχήν** αρνητικό στοιχείο του Κόσμου, την ιδιότητα μιας θετικής αποστολής σωτηρίας, μ' άλλα λόγια, με σκοπό να παρουσιάσουν τις θετικές αξίες σαν αρνητικές και το αντίθετο. Έτσι έδρασαν αυτοί οι αληθινοί γιοί του «Πατρός του ψεύδους». Γιατί οποιοδήποτε κι' αν είναι το έθνος που προορίζεται να γεννήσει ΕΚΕΙΝΟΝ, ένα είναι βέβαιο: ο Κάλκι έμμεσα ή άμεσα δεν θα έχει καμμία σχέση καταγωγής με τους Εβραίους. Κανείς από τους εμπνευσμένους άνδρες που έδρασαν «ενάντια στον Χρόνο» (ενάντια στην Φθορά) δεν είχε ποτέ σχέση με αυτούς. Έτσι και ΕΚΕΙΝΟΣ, ο τελευταίος δεν θα έχει καμμία σχέση.

Σύμφωνα με τους νόμους της εξέλιξης μέσα στον Χρόνο, δηλαδή σύμφωνα με τους νόμους της λογικής της Ιστορίας, ο Κάλκι ο Εκδικητής, ο ύστατος Απελευθερωτής μπορεί ν' ανήκει μόνο στην νεώτερη φυλή του Κοσμικού κύκλου μας: στην Αρία φυλή. Γιατί πάντα η νεώτερη και πιο δυναμική φυλή ΚΑΘΕ κοσμικού κύκλου παρέχει την «γέφυρα» με τον επόμενο κύκλο, τον διαλεχτό Ηγέτη που θάχει το ξεχωριστό προνόμιο, να ζήσει και στους δύο κοσμικούς κύκλους, τον ένα που σβήνει κι' εκείνον που έρχεται, που θα πολεμήσει την τελευταία μάχη των Δυνάμεων της ζωής, σ' αυτόν τον καταδικασμένο κόσμο και θα δημιουργήσει μέσα στην τελειοποίηση του νεογέννητου και αναγεννημένου κόσμου την δοξασμένη κατάσταση της ύπαρξης της Χρυσής Εποχής, που σήμερα δεν μπορούμε να συλλάβουμε μήτε στα θαυμασιότερα όνειρά μας ζώντας στην εποχή της πτώσης. Είναι καθ' ολοκλήρου αξιοσημείωτο πως όλες οι γήινες ενσαρκώσεις του Βισνού, όλοι οι «αβατάρ» που σημειώνονται στην Ινδουιστική Άρια Παράδοση, και οι 9 ήσαν Βραχμάνοι-Ιερείς ή Κσατρίγιας-Πολεμιστές δηλ. Άριοι.

Είναι λοιπόν μέσα στην Λογική της Παράδοσης ότι ο δέκατος και τελευταίος «αβατάρ» ο ΚΑΛΚΙ θα γεννηθεί σαν μέλος της Κυρίαρχης φυλής.

Θα είναι κάποιος άλλος από εκείνον που στάθηκε ο πρόδρομός του, ο προπομπός του, ή θα είναι εκείνος ο ίδιος, ο Αδόλφος Χίτλερ που θα επιστρέψει με υπεράνθρωπες τούτη την φορά δυνάμεις; Άγνωστο.

Μα κι' αν δεν είναι έτσι, κοιτώντας τα πράγματα στην ουσία τους, ο Κάλκι θα είναι

και ο νεκρός Φύρερ μας, γιατί ο Κάλκι θα είναι όλοι οι άνδρες ενάντια στον Χρόνο που θα επιστρέψουν. Θα είναι η συνισταμένη όλων των προσπαθειών που όλοι εκείνοι κατέβαλλαν πολεμώντας μάταια ενάντια στα πανίσχυρα ρεύματα της παρακμής — ενάντια στο ρεύμα της ίδιας της ιστορίας, θα είναι το παράγωγο της αιώνιας κοσμικής Τάξης, που αναφέρεται στην Μπαγκαβάτ-Γκιτά, η γήινη προβολή του «βασιλείου της δικαιοσύνης». Θα είναι ταυτόχρονα εκείνος που μίλησε στον Άριο πολεμιστή Αρτζούνα — όπως και σ' όλους τους Αρίους Πολεμιστές — στην πεδιάδα της Κουρουξέτρα — όλοι έχουμε την Κουρουξέτρα μας — και εκείνος που μίλησε από το Λουΐτπολδ και το Ραϊχσταγ σε κάθε φυλετικά συνειδητοποιημένο Αριο άτομο του πλανήτη.

Γιατί αυτοί οι δύο είναι ΕΝΑΣ και ο αυτός ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΕΠΕΣΤΡΕΨΕ ΚΑΙ ΠΟΥ ΘΑ ΕΠΑΝΕΛΘΕΙ.

Θα είναι ο ίδιος άνθρωπος για τον οποίο ο Φύρερ έχοντας εξυψωθεί πολύ ψηλότερα και από τους ευφυέστερους πολιτικούς της Σκοτεινής Εποχής με την έμπνευσή του, είπε στο Χανς Γκριμμ το 1928 τα παρακάτω λόγια: «Γνωρίζω ότι Κάποιος πρέπει να έλθει, να αντιμετωπίσει την κατάστασή μας. Τον οραματίσθηκα. Δεν τον βρήκα πουθενά και έτσι αποφάσισα εγώ ο ίδιος να κάνω την προπαρασκευαστική δουλειά, μόνο την πιο επείγουσα προπαρασκευαστική δουλεία. Έτσι γνωρίζω, εγώ δεν είμαι ΕΚΕΙΝΟΣ, ξέροντας επίσης τι είναι αυτό που μου λείπει». (Σελίδα 14, στο βιβλίο του Hans Grimm «Warum? Woher? aber Wohin?»).

Αυτός είναι ο Διαλεχτός, που ανάμεσα στις πιο απελπιστικές συνθήκες θα συνεχίσει τον αρχέγονο Αγώνα ενάντια στο καθοδικό ρεύμα του Χρόνου — τον Αγώνα που η καταστροφή του 1945 διέκοψε προσωρινά και μόνο προσωρινά — και θα οδηγήσει τον Αγώνα σ' ένα νικηφόρο τέλος για μυριάδες χρόνια, πραγματοποιώντας το όνειρο του Αδόλφου Χίτλερ, με καινούρια μέσα που ήσαν αφάνταστα κατά την διάρκεια του πολέμου, πραγματοποιόντας μια λαμπερή πραγματικότητα.

Τα μέσα δεν μπορούν να προκαθοριστούν, γιατί τα πράγματα μέχρι τότε θα έχουν αλλάξει. Τα πράγματα ΑΛΛΑΖΟΥΝ κάθε ημέρα —όπως και η τέχνη του πολέμου — κάθε ημέρα. Ένα σημείο ωστόσο είναι πέρα από κάθε αμφισβήτηση, σαν κύριο στοιχείο του «μεγάλου τέλους»: Ο ΚΑΛΚΙ ΘΑ ΕΝΕΡΓΗΣΕΙ ΜΕ ΑΞΕΠΕΡΑΣΤΗ ΣΚΛΗΡΟΤΗΤΑ. Σε αντίθεση με τον Αδόλφο Χίτλερ δεν θα φεισθεί ουδενός εχθρού του Θείου Σκοπού.

Ούτε ένας από τους αντιπάλους μα ούτε ένας και από τους σκώληκες τους οππορτουνιστές, τους ιδεολογικά αιρετικούς, τους φυλετικά επίμεικτους, τους νοσηρούς, τούς υπερανθρωπιστές δεν θα επιζήσει. Ούτε ένας από όλους αυτούς που φέρουν την σφραγίδα της «Πτώσης» στο κορμί, το νου ή τον χαρακτήρα δεν θ' απομείνει.

Σύντροφοι υπό τα όπλα μ' εκείνον θα είναι οι τελευταίοι εθνικοσοσιαλιστές, οι σιδερένιοι άνδρες που θ' αντέξουν νικηφόρα την δοκιμασία του διωγμού κι' ακόμη περισσότερο το χειρότερο, την δοκιμασία της απόλυτης απομόνωσης στο μέσο ενός δειλού αδιάφορου κόσμου στον οποίο δεν έχουν θέση αυτοί, που αντιμετωπίζουν τον κόσμο αυτό και τον προκαλούν και τον μάχονται με κάθε στάση, πράξη, σκέψη με κάθε σιωπή τους, και ακόμη περισσότερο οι νέοι που δεν γνώρισαν τις ημέρες του Φύρερ για να τους στηρίξει η θύμιση. Όλοι εκείνοι που τους αποκαλώ «θεούς στην γη», κι' οι γονείς τους. Οι σύντροφοι εκδικητές που προσμένουν τα εκατομμύρια του 1945: οι πεθαμένοι, οι βασανισμένοι κι' οι απεγνωσμένοι επιβιώσαντες.

Αυτοί είναι η γέφυρα για τον υπεράνθρωπο του Νίτσε, το τελευταίο «τάγμα» στο οποίο ο Αδόλφος Χίτλερ εναπόθεσε την εμπιστοσύνη του.

Ο ΚΑΛΚΙ θα τους οδηγήσει, μέσα από τις φλόγες του Μεγάλου Τέλους μέσα στις ηλιαχτίδες της νέας Χρυσής Εποχής...

Σ.Μ.

— αβατάρ: Στην ινδοάρια παράδοση η ανθρώπινη ενσάρκωση μιας θεότητας που έχει ως σκοπό την εξουδετέρωση συγκεκριμένου κακού πνεύματος στον κόσμο. Ο όρος αναφέρεται κυρίως στις 10 γνωστές εμφανίσεις του Βισνού.

Κάλκι: Είναι η αναμενόμενη ενσάρκωση του Βισνού.

Βισνού: Προστάτης και συντηρητής του κόσμου και αποκαταστάτης της ηθικής τάξης, εμφανίζων ένα τμήμα του εαυτού όποτε τον χρειάζονται για να πολεμήσει το κακό.

Οι Εβραίοι της Αμερικής

από την «STAMPA» 25 Μαρτίου 1987
υπογραμμένο από τον Giovani Spadolini

«Νέα Υόρκη - στο κτίριο των Ηνωμένων Εθνών, το οποίο αποτελεί και έδρα της «American Jewish Comitee» οργανώθηκε, στα τέλη του Φεβρουαρίου, προς τιμή μου ένα γεύμα. Για την θέση μου όσον αφορά την τρομοκρατία, προς ανάμνηση της γραμμής μου όσον αφορά το θέμα ABBAS. Παραβρέθηκαν περισσότεροι από 100 προσωπικότητες και 16 αντιπροσωπείες...

... (Το κτίριο των Ηνωμένων Εθνών) είναι ο φόρος τιμής των εβραίων αμερικάνων — που αποτελούν σχεδόν το ήμισυ του παγκόσμιου πληθυσμού — που συνεχίζουν να αποδίδουν στον Τρούμαν, ο οποίος τον Ιούλιο του 1948, ακόμη υποψήφιος στο «Democratic Party», κατάφερε να περάσει την γραμμή της φυλετικής εξίσωσης, στην οποία αντιτίθετο ακόμη οι δημοκρατικοί του Νότου δημιουργώντας ένα κλίμα εμφυλίου πολέμου...

... Η «American Jewish Comitee» δημιουργήθηκε κυρίως για να υπερασπίζεται τους εβραίους από την Τσαρική καταπίεση στην Ρωσία, στις αρχές του 1900...

.... Η έννοια της παρέμβασης μου είναι η επανάληψις των διπλωματικών σχέσεων μεταξύ Μόσχας και Ιερουσαλήμ, η οποία απαιτεί το ξανάνοιγμα των σοβιετικών συνόρων στους εβραίους που θέλουν να επιστρέψουν στο Ισραήλ. Το δήλωσα στην Ιερουσαλήμ και στο Τελ-Αβίβ, το δήλωσα στην Βαλτιμόρη και είμαι περήφανος που το δηλώνω στην Νέα Υόρκη. Και καμία συζήτηση διεθνούς επιπέδου δεν θα μπορούσε να διεξαχθεί στην Μ. Ανατολή αν δεν λυθεί αυτός ο δεσμός.

.... «Υπάρχουν 125 αμερικανο-εβραϊκές οργανώσεις μικρότερες ή μεγαλύτερες» μούλεγε με ευφράδεια ο ραβίνος Sodel. Και όλες είναι αυτόνομες· υπακούουν στην τοπική νομοθεσία εκφράζοντας τον αμερικάνικο και ιουδαϊκό πλουραλισμό. Και να ο κατάλογος μερικών τέτοιων οργανώσεων που βρίσκονται σήμερα εδώ.

«Zionist Organization of America»
«Synagogue Council of America»
«Women's League for Conservative Judaism»
«New York Board of Rabbis»
«Labor Zionist Alliance»
«Rabbinical Assembly»...

.... «Πώς εξηγείται η τόση υποστήριξη του εβραϊκού κόσμου στον Ρήγκαν;» ρώτησα έναν άλλον από τους συνδαιτήμονες. Η παράδοσις της εβραϊκής μειονότητας είναι να υποστηρίζει το δημοκρατικό κόμμα, το κόμμα των φυλετικών μειονοτήτων, της ιταλικής μειονότητας, αυτής της ίδιας της ισραηλιτικής μειονότητας: το κόμμα του Humphrey.

«Έτσι ήταν μέχρις εδώ και είκοσι χρόνια, μέχρις την πρωθυπουργία του Humphrey», απάντησε ο αντιπρόσωπος μιας σημαντικής εβραϊκής οργάνωσης τον οποίο είχα ρωτήσει. «Σήμερα όλα έχουν αλλάξει. Μεγάλο μέρος της εβραϊκής οικονομίας είναι φιλελεύθερη. Οι Καλιφορνέζοι, που περιτριγυρίζουν τον Πρόεδρο, έχουν κατά μεγάλο μέρος εβραϊκές σχέσεις. Μερικοί συνεργάτες του Ronald είναι εβραίοι».

.... (Στους New York Times μαζί με τον διευθυντή Arthur Ochs Sulzberger) ... «Κοιτάζω τις πιο παλιές φωτογραφίες. Μου φαίνεται ότι η πιο παλιά απ' όλες είναι εκείνη του Teodor Herzl, ιδρυτή του σιωνισμού με αφιέρωμα στον γενάρχη της δυναστείας. Σταματώ στο 1903. Είναι το έτος που ιδρύθηκε η «American Jewish Comitee». Σ' αυτήν την εικόνα, σχεδόν θαμπή και μελαγχολική, ανακλάται όλη η ισχύς και η συνοχή των αμερικανο-εβραίων».

Giovani Spadolini
Υπουργός Εθνικής Αμύνης Ιταλίας

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ W.U.N.S. ΚΑΙ Η ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΜΑΣ

Τον Σεπτέμβρη που πέρασε στην περιοχή των Δανο-Γερμανικών συνόρων, επί Δανικού εδάφους, αντιπρόσωποι της κίνησή μας είχαν τη χαρά και την ευκαιρία να συμμετάσχουν στις διαδικασίες της συνάντησης του Ευρωπαϊκού κινήματος και της Ευρωπαϊκής αντιπροσωπείας της W.U.N.S.

Την ευθύνη και την επιμέλεια της διοργάνωσης είχαν οι Δανοί σύντροφοί μας του D.N.S.B. που κατέβαλλαν κάθε δυνατή προσπάθεια για την λειτουργικώτερη και πιο ουσιώδη διεξαγωγή της συνάντησης. Έτσι για ένα διήμερο, σε μια κατάλληλη για την περίπτωση λιτά στολισμένη αίθουσα συνεδρίων, συναντήθηκαν Έλληνες, Γερμανοί, Δανοί, Ιρλανδοί και Γάλλοι Εθνικοσοσιαλιστές, σε κλίμα αγαστής συντροφικότητας και πυρετωδών συζητήσεων. Εξετάσθηκαν τα τοπικά προβλήματα της κάθε χώρας (επίπεδο και δυναμικό οργάνωσης, κοινωνικές ιδιαιτερότητες, φυλετικό πρόβλημα, προβλήματα και προοπτικές των κινημάτων) και με ανάλογη μεθοδικότητα και λεπτομέρεια οι δυνατότητες και οι αναγκαίες κινήσεις για την διατήρηση μιας κοινής γραμμής σε πανευρωπαϊκό επίπεδο, σ' ένα minimum απαιτούμενο και εφικτό σήμερα σημείο. Επίσης υπήρξε αδρή ενημέρωση για τις δράσεις και τα προβλήματα (πάντα άφθονα και πολυποίκιλα) των συντρόφων μας στην Ν. Αφρική, τις Η.Π.Α. και την Αυστραλία. Η ενημέρωση και η ανταλλαγή των πληροφοριών και των απόψεων θεμελίωσε καλύτερα την δύναμη όλων των συνέδρων προσφέροντας ευρύτερη και λεπτομερέστερη θέα στο δρώμενο της εποχής μας.

Αποκαλύφθηκαν πολλοί υποκριτές, τσαρλατάνοι και πράκτορες του συστήματος ώστε να αυξηθούν η στερεότητα και η καθαρότητα του εθνικοσοσιαλιστικού χώρου, σ' όλη την ευρωπαϊκή πατρίδα. Αξίζει να αναφέρουμε δύο από τα άφθονα αξιοσημείωτα δρώμενα και διαπιστώσεις. Πρώτον η στάση όλων των ευρωπαϊκών συντρόφων μας απέναντι στους Τουρκομογγόλους μετανάστες που είναι άψογα αριανική, φιλελληνική, και αντιτουρκική σε αντίθεση με την υποκριτική και χυδαία ανθελληνική στάση των εβραιόδουλων κυβερνήσεων των χωρών τους και δεύτερον η αποδοχή της δουλειάς μας από όλους τους Ευρωπαίους συντρόφους μας με επιδοκιμασία άφατη και ενθουσιώδη χαρά. Την συνάντηση που έληξε μετά από πλείστες ωφέλιμες διαπιστώσεις, πληροφορίες και συνενοήσεις καθώς και από σημαντικές αποφάσεις είχε κοσμήσει σ' όλη την διάρκεια της με την παρουσία του ο παλιός πολεμιστής και πιστός σύντροφος που στέκει στην πρώτη γραμμή της σημερινής μάχης ο Ties Kristophersen.

LEON DEGRELLE: *Ανωτερότητα και πίστη*

Τα κατωτέρω είναι μερικά αποσπάσματα από την συνέντευξη που έδωσε ο Leon Degrelle στον Hugues Keraly, η οποία δημοσιεύθηκε στην παρισινή εφημερίδα Presente (αριθμοί 329, και 330 της 27 και 28 Απριλίου 1983).

«Δεν γνώρισα ποτέ ούτε πίκρα, ούτε πάνω απ' όλα μίσος. Είναι αισθήματα αδυναμίας και κατωτερότητας. Είμαι ακόμη ανίκανος να θυμώσω με κάποιον περισσότερο από πέντε λεπτά... Εγώ, όλες τις μέρες βρίσκω την ζωή θαυμάσια, πολύ περισσότερο μετά τον θάνατό μου κοντά στον Θεό, αυτή θα είναι ακόμη πιο υπέροχη. Τότε λοιπόν γιατί να είμαστε μελαγχολικοί; Είναι μια γιορτή η ζωή: με τον μόνο όρο να δεσμευθούμε μαζί της».

«... Εμείς έχουμε, πάνω από όλα τα είδη σοσιαλισμών, μια μεγαλειώδη ανωτερότητα: την θρησκευτική μας πίστη, τον φωτισμό της άφεσης, που αυτοί (οι σοσιαλισμοί) απορρίπτουν. Είναι η αγάπη προς τον πλησίον που μας επιτρέπει να «επινοούμε». Η φαντασία: όταν αυτή δεν υπάρχει στην πολιτική, δεν υπάρχει τίποτε. Η σημερινή Ευρώπη, σε όλα τα πεδία, δεν ζει παρά με σκοπιμότητες. Ούτε μία καινούργια ιδέα που να μας βγάλει από τις αντιξοότητες. Η περίπτωση που περισσότερο μας πλήττει είναι η ανεργία.

Πάρτε για παράδειγμα τους σάπιους αστούς όπως ο Barre. Κοιτάξτε τον ιεροφύλακα Delors. Βρίσκονται όλοι τους στο ίδιο σημείο. Και δεν επινοούν γιατί δεν αγαπούν. Μόνο η αγάπη δημιουργεί επινόηση. Όταν αγαπάτε μία γυναίκα, επινοείτε αμέσως χίλια πράγματα για να της αρέσετε. Οι πολιτικοί μας αγαπούν μόνο την καριέρα τους και για αυτόν τον λόγο δεν επινοούν τίποτε».

«Η Ευρώπη είναι ένα κατεχόμενο έδαφος. Με εκατομμύρια κομμουνιστές πράκτορες στις δύο χώρες αιχμής: Την Γαλλία και την Ιταλία. Αλλά και χωρίς τον Κομμουνισμό, τα ευρωπαϊκά κράτη, έχοντας χάσει την επιθυμία της νίκης, βρίσκονται, σε κατάσταση επιταχυνόμενης αποσύνθεσης».

«.... Η δικιά μας πλευρά, αναμφίβολα θα μπορούσε να συζητηθεί, αλλά, καλώς ή κακώς, εμείς είχαμε ένα τύπο, ένα ιδανικό. Σε μια γενιά είχαμε αναφλέξει ολόκληρη την Ευρώπη! Οι νέοι σήμερα δεν ξέρουν πλέον που να προσανατολισθούν. Για αυτό και βυθίζονται στον βούρκο του υλισμού που είναι το μικρότερο κακό της καθημερινότητας: ένα υποκατάστατο μικροπρεπούς ευτυχίας, στην θέση της μεγάλης ευτυχίας που είναι εκείνη του πνεύματος.

Στο ανατολικό μέτωπο, κάτω από φρικτές συνθήκες, ξυριζόμασταν κάθε μέρα για να φαινόμαστε ωραίοι μπροστά στον θάνατο και είμασταν ευτυχισμένοι. Γιατί αυτό που δίνει έννοια στη ζωή δίνει έννοια και στον θάνατο, και η πνευματική ένταση δύναμη για υπερνίκηση που θριαμβεύει πάνω σε όλα».

«Όσον αφορά τους Χριστιανούς, πιστεύουν στο θαύμα, που εγώ το ονειρεύομαι ακόμη καθημερινά. Μια μεγάλη Ευρώπη που να έχει ένα νόημα, ένα κοινωνικό και πνευματικό ανώτερο ιδεώδες: τίποτε που να έχει να κάνει με το κοινό εμπόριο του κρασιού και της αγκινάρας, εμπόριο που άλλωστε «προχωρεί» όλο και λιγότερο. Μια Ευρώπη ικανή ακτινοβολίας σε ολόκληρο τον ασιατικό και αφρικανικό τρίτο κόσμο· να του προσφέρει κάτι το διαφορετικό από την σοβιετική δουλεία, που να μην είναι μια επιστροφή στην τυφλή και συχνά ταπεινωτική αποικιοκρατία. Όσον αφορά εμένα, θα επιθυμούσα να δω τους άραβες στα σπίτια τους και μια Ευρώπη που θα προμήθευε σ' αυτούς τα μέσα να ακμάσουν στις χώρες τους, παρά να γίνονται φτωχότεροι εδώ, ανάμεσά μας».

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΗΡΑΚΛΕΙΔΩΝ

Με σκοπό την καλύτερη κατανόηση της Ελληνικής Ιστορίας υπό το φως της παραδοσιακής διδασκαλίας, παρουσιάζουμε την εισαγωγή από το έργο του ΟΥΛΝΤΕΡΙΚΟ ΝΙΣΤΙΚΟ «Η επιστροφή των Ηρακλειδών και η δωρική Σπαρτιατική παράδοση».

Το βιβλίο αυτό εξεδόθη στην Ιταλία από τις εκδόσεις «AR» το 1978.

Ο μύθος της επιστροφής των Ηρακλειδών αναφέρεται κανονικά στο ιστορικό επεισόδιο της δωρικής εισβολής στην Πελοπόννησο και στην ίδρυση της Σπάρτης. Περίπου ογδόντα χρόνια μετά την πτώση της Τροίας ή σύμφωνα με την επίσημη χρονολόγηση, γύρω στα 1100 πριν από την σημερινή εποχή, οι Δωριείς εγκαταστάθηκαν στην Πελοπόννησο. Όπως οι ιωνικοί και αιολικοί πληθυσμοί που φθάσανε στην Ελλάδα μεταξύ του 1850 και του 1600, έτσι και τα δωρικά φύλα κατέβηκαν από τον Βορρά. «Αυτοί — γράφει ο A. ROMUALDI — χρησιμοποιούν τον βόρειο τύπο κατοικίας, με κεκλιμένη στέγη για να φεύγει το χιόνι, που θα γίνει το πρότυπο του ελληνικού ναού. Φέρνουν μαζί τους το έθιμο της αποτέφρωσης των νεκρών, τον μύθο — SAGA — του Ηρακλή, φορούν μανδύα όμοιο μ' εκείνον των δανέζικων Τυρφώνων. Οι άλλοι Έλληνες τους αποκαλούσαν «εκείνοι που τρέφονται με μίλιο»: το μίλιο είναι πράγματι ένα τυπικό δημητριακό της κεντρικής Ευρώπης. Λάτρεις του ξανθού Απόλλωνα, «αυτόν τον θεό βορείου πνεύματος, καθήκοντος και μέτρου», θα αντιπροσώπευαν στην Ελλάδα το αρχαϊκό και αριστοκρατικό στοιχείο, θεματοφύλακα του απολώνειου πνεύματος που, χάρις σ' αυτούς, θα μπορούσαμε να καθορίσουμε σαν Δωρικό» (1). Αλλά πέρα από μία απλή αντιστοιχία με συγκεκριμένα ιστορικά στοιχεία, ο μύθος της επιστροφής των Ηρακλειδών συμβολίζει μια μορφή «ηρωϊκού» πολιτισμού, στον οποίο εμφανίζεται μια στιγμιαία εγκαθίδρυση εκείνης της «ηλιακής» πνευματικότητας που είχε χαρακτηρίσει τον αρχέγονο υπερβόρειο κύκλο της ΧΡΥΣΗΣ ΕΠΟΧΗΣ.

Σύμφωνα με τον ΕΒΟΛΑ, «οι ηρωικοί πολιτισμοί που ανέτειλαν πριν από την εποχή του σιδήρου, δηλαδή από την εποχή που στερείται κάθε πνευματικής αρχής, οποιοδήποτε είδος κοντά στη εποχή του χαλκού σαν υπέρβαση τόσο της Δημητριακο-Αφροδιτικής πνευματικότητας, όσο της Τιτανικής ύβρεως και καταστροφή των αμαζονικών προσπαθειών αντιπροσωπεύουν λοιπόν μερικές εκλάμψεις

του Φωτός του Βορρά, στιγμές επαναφοράς του υπέροχου αρκτικού κύκλου». (2)

Οι περιπέτειες των απογόνων του Ηρακλή τελειώνουν λοιπόν με το πέρασμα του Ησιόδειου «ΑΝΔΡΩΝ ΗΡΩΩΝ ΘΕΙΟΝ ΓΕΝΟΣ (3), στην πέμπτη φυλή δηλαδή την φυλή του σιδήρου. Αναφερόμενο στην ινδουιστική χρονολόγηση, αυτό το πέρασμα συμπίπτει με το ενδιάμεσο σημείο της Kali Yuga· και είναι σημαντικό να σημειώσουμε ότι αυτό το ίδιο ενδιάμεσο σημείο δείχνει μία μεγάλη καμπή ακόμη και στην ιστορία των Εβραίων. Στην επιστροφή των Ηρακλειδών, δηλαδή στην προσπάθεια της ηρωικής εγκαθίδρυσης και στην γρήγορη πτώση της, αντιστοιχεί η κυκλική περίοδος των συμβολικών σαράντα χρόνων που πέρασε στην έρημο ο λαός του Ισραήλ, δηλαδή την περίοδο μετάβασης από την εποχή των Πατριαρχών — που ήσαν επώνυμοι ήρωες των σημιτικών λαών — στη εποχή που το εβραϊκό Έθνος εγκαθίσταται στην χώρα των Παλαιστινίων — φυλή του σιδήρου ή σύμφωνα με τα λόγια του Ιησού, «φυλή εχιδνών».

Όλα αυτά μας υποδεικνύουν την σημασία του μύθου, που δεν ανάγεται πλέον στους ειδικούς όρους της ελληνικής ιστορίας. Αλλά, αφού εγκαταλειφθεί εντελώς το θέμα της προφανούς ιστορικής θεώρησης και παρατηρήσουμε την κάθοδο των Δωριέων στο φως του ιστορικού συμβολισμού, από την αμυδρή πολική αρχη στις πολύμορφες δευτερεύουσες εκδηλώσεις του κύκλου θα μπορέσουμε να δούμε πως η μετανάστευση των Ηρακλειδών φέρει την «σφραγίδα» μιας πραγματικότητας αρκετά πιο ουσιαστικής από την ιστορική· έτσι θα μπορέσουμε να διακρίνουμε μέσα από το δωρικό κύμα αυτό το μήνυμα της μεγάλης υπερβόρειας μετανάστευσης γενικότερα: ότι δηλαδή η συμβολική του σημασία «συγχωνεύεται τελικά στην εκδήλωση της Prakriti: αμυδρή πολική καταγωγή, σπάσιμο της ισορροπίας των τριών GUNAS, εκδήλωση της αναγκαιότητας της εμφάνισης όλων των δυνατοτήτων του κύκλου· σκοτεινής καθόδου της ουσίας TAMAS — διακοπτόμενη μερικές φορές από σταθμούς και προβολές της ουσίας RAJAS —προς τα δεξιά και αριστερά σε διάφορα επίπεδα της παγκόσμιας δυνατότητας· συμβολισμός φανερός και θα λέγαμε, μοιραίος» (4).

A.R.

---

(1). A. Romualdi, «Οι Ινδοευρωπαίοι», Πάντοβα, 1978

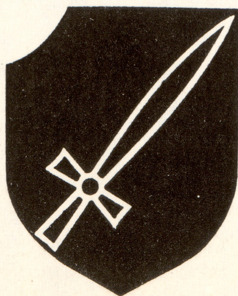
(2). Ι. ΕΒΟΛΑ «Εξέγερση εναντίον του σύγχρονου κόσμου» ΜΙΛΑΝΟ, 1951, σελίς 306

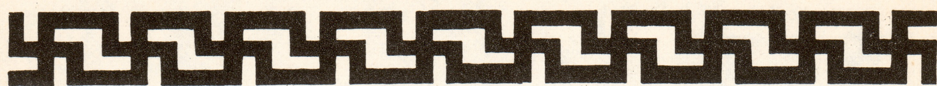
(3). ΗΣΙΟΔΟΣ, «Έργα και ημέρες»

(4). Η υπερβόρεια Δακία, στις «Παραδοσιακές Μελέτες», 1936-37.

---

* Σ.Μ. Κατά την ινδοαρία παράδοση η prakrti (ύλη) αποτελείται από τρία Gunas (ουσία, ιδιότητα): το satra (φως, καλοσύνη), το tamas (σκοτάδι, βάρος) και το rajas (δύναμη, πάθος) τα οποία και καθορίζουν την διαδικασία της εξέλιξής της.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Ο εθνικοσοσιαλισμός σαν φαινόμενο είναι πολυδιάστατος και ευπροσέγγιστος, αντίθετα με την κρατούσα άποψη που τον παρουσιάζει μονοδιάστατο και εσωστρεφή.

Έχει λοιπόν λόγο, άποψη και τοποθέτηση πάνω σε όλα τα θέματα, όπως οφείλει κάθε κοσμοθεωρία και βιοθεωρία.

Η άποψη του εθνικοσοσιαλισμού για την τέχνη είναι σαφής και ολοκληρωμένη (αντίθετα με την αντίστοιχη καπιταλιστική θεώρηση) και περιλαμβάνει την έννοια του πειραματισμού και την έννοια της εξέλιξης (αντίθετα με την μαρξιστική θεώρηση).

Ένα βασικό σημείο αναφοράς της εθνικοσοσιαλιστής τέχνης είναι η ύπαρξη ενός καλλιτέχνη και ο δεσμός του καλλιτέχνη αυτού με τα οράματα, τα ιδανικά και τους αγώνες του λαού του.

Όταν λοιπόν υφίσταται ένας καλλιτέχνης ο οποίος εκφράζει τα ψηλά και λαοθέλητα πεπρωμένα ενός έθνους σε μία συγκεκριμένη χρονική στιγμή τότε αυτός κάνει εθνικοσοσιαλιστική τέχνη, ακόμα και αν η πολιτειακή κατάσταση του λαού του είναι αδιάφορη, φιλική ή ακόμα και εχθρική προς το όραμα της εθνικοσοσιαλιστικής πολιτείας.

Το παραπάνω δείχνει την ανωτερότητα του εθνικοσιαλισμού σε σχέση με τα κρατούντα συστήματα μια που εκείνα περιορίζουν την έννοια της τέχνης σχετίζοντας την με την περιορισμένη κάθε φορά χρονικά πολιτειακή πραγματικότητα.

Επίσης μας δίνει το δικαίωμα, χωρίς να πέφτουμε σε ιστορικό αναχρονισμό, να μην αναζητούμε τις πολιτιστικές μας καταβολές μόνο στη ανυπέρβλητα σημαντική μα χρονικά περιορισμένη εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία του '33-'45 ή στην αρχαία ελληνική Τέχνη που ως γνωστόν αποτελεί σημείο αναφοράς του εθνικοσοσιαλισμού αλλά και στο νέο ελληνικό πολιτισμό των ενάμιση τελευταίων αιώνων.

Ανακαλύπτουμε λοιπόν τις ανυπέρβλητες μορφές του ασκητή Θεόφιλου, του τελειοκράτη Λύτρα, των Βολανάκη και Γκύζη, στη ζωγραφική του καταραμένου Χαλεπά και του μύστη Φιλιππότη στη γλυπτική, του αποθεωτή της λιτότητας Πικιώνη στη ζωγραφική, των ιερειών του Θεάτρου Παξινού, Κοτοπούλη, Παπαδάκη, του αλησμόνητου Βεάκη, του πληθωρικού Καλομοίρη, του στυλίστα Πετρίδη στη μουσική για να σταχυολογήσουμε απλά λίγα ονόματα και στο έργο τριών ελλήνων λογοτεχνών και ποιητών που με το έργο τους εξύψωσαν την ελληνική φυλή και την κατέταξαν ανάμεσα στις πιο άξιες της Ευρώπης. Αυτοί είναι ο Μανώλης Καραγάτσης, ο Νίκος Καζαντζάκης και ο Κωστής Παλαμάς.

Αποφεύγοντας κάθε σχόλιο για όλα τα παραπάνω ονόματα, μία που θα χρειάζονται τόμοι ολόκληροι για μια προσέγγιση της προσφοράς τους και τονίζοντας πως τα παραπάνω ονόματα δεν είναι παρά ελάχιστα μπροστά σε όσα θεωρούμε σημαντικά, κάνουμε μικρή πρόταση στους ενδιαφερόμενους συναγωνιστές για τα παρακάτω βιβλία που το κάθε ένα με τον τρόπο του επιβεβαιώνει όσα μέχρι τώρα υποστηρίξαμε:

Καραγάτσης Μανώλης:
Ιστορία των Ελλήνων
Το μεγάλο συναξάρι
Η μεγάλη λιτανεία
Το νερό της βροχής
Ο Κοτζαμπάσης του Καστρόπυργου
Αίμα χαμένο και κερδισμένο
Τα στερνά του Μίχαλου.

Καζαντζάκης Νίκος:
Ασκητική
Καπετάν Μιχάλης
Ταξιδεύοντας (Ισπανία)
Αναφορά στον Γκρέκο
Βραχόκηπος.

Κωστή Παλαμά:
Ο Δωδεκάλογος του Γύφτου
Η Φλογέρα του Βασιλιά.

ΝΤΡΙΕ ΛΑ ΡΟΣΕΛ

«Οι αναμνήσεις του Ντέρκ Ράσπε»

Κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις «Νεφέλη» το πρώτο βιβλίο του Ντριε Λα Ροσέλ στα Ελληνικά. Η Ιδεολογία, η αγωνιστική δράση και η συμμετοχή του συγγραφέα στην προσπάθεια για την δημιουργία της Νέας Ευρώπης, όχι απλώς δικαιολογούν, αλλά επιβάλλουν την παρουσίαση του βιβλίου του από τις στήλες του περιοδικού μας. Λέμε δε παρουσίαση και όχι κριτική, γιατί δεν θα κρίνουμε εδώ ούτε τις φιλοσοφικές προεκτάσεις του έργου, ούτε την ζωντάνια των διαλόγων του, ούτε αν πράγματι το έργο αυτό είναι μία αυτοβιογραφία του Λα Ροσέλ. Όχι γιατί δεν μας ενδιαφέρει η καλλιτεχνική του αξία και η σημασία του έργου του, αλλά γιατί αυτή την στιγμή θεωρούμε ότι προέχει η υπεράσπιση της «Εθνικοσοσιαλιστικότητάς του».

Αυτό που θα μας απασχολήσει περισσότερο είναι το βιογραφικό σημείωμα και ο πρόλογος του εκδοθέντος βιβλίου, γιατί δείχνουν την γενικότερη νοοτροπία και τους δόλιους τρόπους που χρησιμοποιούν οι έμποροι της κουλτούρας του λαού, οι εκδότες για να πουλήσουν. Οι εν λόγω έμποροι, είτε γιατί έχουν εξαντλήσει τα προσφερόμενα στην ξένη αγορά βιβλία «αποδεκτών» συγγραφέων, αποδεκτών από αναγνώστες που οι ίδιοι δημιούργησαν και κατηύθυναν τις προτιμήσεις τους, είτε γιατί κάποιος άλλος έμπορος πρόλαβε να πάρει τα δικαιώματά τους, είτε γιατί στο εμπόριο όλα επιτρέπονται αρκεί να αποφέρουν κέρδος, στράφηκαν στους λεγόμενους απαγορευμένους συγγραφείς. Τους ξεχασμένους, τους κυνηγημένους, αυτούς που οι ίδιοι για σαράντα χρόνια τους κράτησαν στην αφάνεια, με μοναδική κατηγορία την ιδεολογική τους τοποθέτηση. Την Πίστη τους στην Ιδέα της Ενωμένης Ευρώπης, τον αντισημιτισμό τους, την αποστροφή τους προς την Δημοκρατία και τον Κομμουνισμό.

Έτσι, μετά από την «ανακάλυψη» του Λουί-Φερντινάν Σελίν και την έκδοση δύο βιβλίων του, φθάνουμε στην ανακάλυψη του Λα Ροσέλ και τολμούμε να προφητεύσουμε και την έκδοση βιβλίου του τρίτου μεγάλου εθνικοσοσιαλιστή Γάλλου συγγραφέα, τον Μπρασιγιάκ.

Για όλους αυτούς τους συγγραφείς όμως υπήρχε ένα μικρό πρόβλημα, το παρελθόν τους. Τόσα χρόνια μας μιλούσαν για ανυπαρξία Εθνικοσοσιαλιστικής κουλτούρας. Δεν μπορούσαν ξαφνικά να μας πουν ότι οι κορυφές του Ευρωπαϊκού Πνεύματος ήταν Εθνικοσοσιαλιστές. Έτσι εκτός από τα γνωστά, περί του ακαταλόγιστου των ενεργειών των καλλιτεχνών, επιχείρημα που χρησιμοποιείται βέβαια μόνον όταν πρόκειται για φασίστες καλλιτέχνες, έχουμε και τα παραποιημένα βιογραφικά και τους φαιδρούς προλόγους.

Για το συγκεκριμένο βιβλίο έχουμε το γνωστό τέχνασμα των «μελετητών» του Λα Ροσέλ, που αμφισβητούν τον αντισημιτισμό του, όταν οι ίδιοι αναφέρουν ότι έγραφε αντισημιτικά άρθρα και βιβλία από το 1926, με το ηλίθιο επιχείρημα ότι αγνοούσε τον Ιουδαϊσμό. Με την ίδια λογική δηλαδή, για να είσαι εχθρός των Ελλήνων, πρέπει να έχεις μελετήσει όλα τα κείμενα της Ορθοδοξίας, από την Θεία Λειτουργία μέχρι τους λόγους του Χρυσοστόμου.

Σ' ένα άλλο σημείο του προλόγου αναφέρεται. Οι Νιτσεϊκές πεποιθήσεις του Λα Ροσέλ έρχονται σε πλήρη αντίθεση με τον ρατσισμό του. Μα νομίζουμε, ότι το «αγαπάτε αλήλους» το είπε ο Χριστός, όχι ο Νίτσε.

Επίσης είναι γραμμένο και το, φαιδρότερο όλων, ότι ο Λα Ροσέλ δεν υπήρξε ποτέ πολιτικό πρόσωπο. Αυτός, που από το 1936 ήταν μέλος του Γαλλικού Εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος και συνεργάτης και συναγωνιστής των Γερμανών Εθνικοσοσιαλιστών για το χτίσιμο της Νέας Ευρώπης. Αυτός, που το 1945, βλέποντας το όνειρο της ΝΕΑΣ ΤΑΞΗΣ να χάνετε, αυτοκτόνησε.

Νομίζουμε ότι τα παραπάνω αρκούν και για να δικαιολογήσουν το όψιμο ενδιαφέρον των διαφόρων εκδοτών-εμπόρων, για τους «καταραμένους» συγγραφείς, αλλά και για να μας δείξουν την επιτελούμενη δυνατότητα που μας δίνουν, να διαβάσουμε έργα συγγραφέων που τα ονόματά τους ηχούν για μας, σχεδόν μυθικά.

ΛΟΡΕΝΤΖΟΣ ΜΑΒΙΛΗΣ

Στις 28 Νοεμβρίου του 1912, 75 χρόνια, πριν στα καταράχια του Δρίσκου, ένας μεσήλικας 52 χρονών πολεμάει με ριψοκίνδυνο θάρρος, μεθυσμένος από πάθος, από θέρμη, και πίστη στο σκοπό του και έτσι σημαδεύεται από το θάνατο. Είναι ο λοχαγός του Γαριβαλδινού σώματος του Αλέξανδρου Ρώμα, Μαβίλης. Ο θάνατος αυτός του ποιητή είναι ο πιο ταιριαστός που θα μπορούσε να επισφραγήσει το τέλος της πορείας του στη γη.

Η Ελλάδα τον τίμησε εκείνο τον καιρό μ' ένα λιτό και απέριττο μνήμα στην κορφή του ηπειρωτικού Δρίσκου, προτομές στην Κέρκυρα, τα Γιάννενα, και την Αθήνα, αναμνηστικά αφιερώματα περιοδικών, επίσημες φιλολογικές τελετές στα 12, στα 15 και τα 25 χρόνια από τον ηρωϊκό του θάνατο... Αλλά καθώς η Ελλάδα γερνούσε και πέθαινε χρόνο με το χρόνο μετά την μικρασιατική εκστρατεία, ξέχναγε ένα-ένα τα παιδιά της που τη λάτρεψαν. Κι έτσι στα τριάντα χρόνια οι τελετές μετριάστηκαν, στα πενήντα ήταν ελάχιστες και τώρα, στα 75 χρόνια από ένα τόσο ηρωϊκό θάνατο, τίποτα δεν συμβαίνει που να θυμίζει τον ποιητή Μαβίλη...

Εμείς σαν Έλληνες εθνικοσοσιαλιστές τιμάμε στη μορφή του Μαβίλη την ολοκληρωμένη προσωπικότητα, το δυναμικό καλλιτέχνη που δεν αρκείται στο μουτζούρωμα χαρτιών και στη σύνταξη περίπλοκης ρίμας, μα που θέτει τη ζωή του στο κυνήγι ενός σκοπού από τον οποίον απορρέει η Τέχνη. Τιμάμε αυτόν που μπορεί να μετατρέπει την καθημερινότητα σε αιωνιότητα. Τιμάμε τον ποιητή πολεμιστή, το Βάρδο των Ιδανικών. Και θα τον τιμάμε αιώνια μιά που δεν αρκούν 75 χρόνια για να τυφλώσουν την ιστορική μας μνήμη.

Η Ιστορία της Ζωής του Μαβίλη είναι αφ' εαυτού της ένα μυθιστόρημα.

Ο πάππος του, ήταν Ισπανός ευπατρίδης πρέσβυς στη Κωνσταντινούπολη. Αργότερα, υπηρετώντας για μια δεκαετία στη Κέρκυρα, γοητεύεται από το εκεί περιβάλλον, εγκαθίσταται εκεί οριστικά παντρεύεται Ελληνίδα και αποκτά την ιθαγένεια της Ιονίου Πολιτείας.

Ο πατέρας του ήταν ανώτατος δικαστικός και υπηρέτησε για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα στη Ιθάκη.

Εκεί, στην Ιθάκη, το 1860 γεννήθηκε ο μικρός Λορέτζος. Σύντομα μεταφέρθηκε στην Κέρκυρα και μεγάλωσε μέσα στο περιβάλλον του παππού του ασχολούμενος με την ποίηση, τη μουσική, τη φιλοσοφία και τη λογοτεχνία.

Όντας οικονομικά ανεξάρτητος έμεινε μακριά από το εμπορικό περιβάλλον του νησιού και έτσι κράτησε μία παιδική αθωότητα στην ψυχή του έως το θάνατό του.

Τη χρονιά 1877 γράφεται στη Φιλοσοφική Σχολή του Αθηναϊκού Πανεπιστημίου.

Δυο χρόνια αργότερα φεύγει για την Γερμανία όπου παρακολουθεί μαθήματα στα Πανεπιστήμια του Μονάχου, του Φράιμπουργκ, του Στράσμπουργκ, του Ερλάγγεν, του Μπρεσλάου και αναμιγνύεται ενεργά στη θορυβώδη φοιτητική ζωή των Γερμανών. Καταφέρνει εύκολα λόγω του χαρακτήρα του να γίνει όχι μόνο αποδεκτός μα και περιζήτητος στις παρέες του. Άνθρωπος ριψοκίνδυνος, ιπποτικός, έξυπνος, σπινθηροβόλος, διακινδυνεύει πολλές φορές τη ζωή του σε μονομαχίες και κάποια στιγμή που τραυματίζεται ζητά να εγχειριστεί και να ραφτεί χωρίς νάρκωση για να δώσει καλή εντύπωση για την Ελληνική ράτσα.

Την ίδια εποχή θεωρείται ένας από τους πιο δύσκολους αντιπάλους σκακιού στη Γερμανία.

Εκεί έρχεται για πρώτη φορά σε επαφή

με την κλασσική Ευρωπαϊκή τέχνη, μαθαίνει σανσκριτικά, σπουδάζει ινδική και αρχαία ελληνική φιλοσοφία και ασπάζεται σιγά σιγά τη φιλοσοφική απαισιοδοξία και τον μηδενισμό. Αυτές του οι απόψεις μετριάζονται σαν έρχεται σε επαφή την Καντιανή φιλοσοφία και εξαφανίζονται τελείως όταν μετά από την γνωριμία του με τον Φίχτε μαθαίνει να εξετάζει την κοινωνική σκοπιμότητα από την πατριωτική πλευρά και να πιστεύει στα εθνικά ιδανικά σαν υπέρτατο καθήκον.

Στην Ελλάδα επιστρέφει μετά από 14 χρόνια και αμέσως κατατάσεται στο στρατό.

Όμως μετά από αυτό επιστρέφοντας στην Κέρκυρα νιώθει την επαρχιακή ατμόσφαιρα ανίκανη να δεχτεί τη ζωτικότητα του χαρακτήρα του.

Έτσι αμέσως μόλις του δίνεται η ευκαιρία να κυνηγήσει τον κίνδυνο εκτελώντας το χρέος του την εκμεταλλεύεται: το 1896 γίνεται πρόεδρος ενός από τα πέντε τμήματα της «Εθνικής Εταιρείας» που ιδρύει στην Κέρκυρα ο Παύλος Μελάς. Και τον ίδιο χρόνο κατεβαίνει στην Κρήτη να πολεμήσει ως εθελοντής στον ξεσηκωμό της Μεγαλονήσου. Το 1897 συγκροτεί με έξοδά του αντάρτικο σώμα και πολεμάει στην Ήπειρο. Τραυματίζεται στη μάχη των Πέντε Πηγαδιών. Το 1910 ύστερα από επιμονή των φίλων του θέτει υποψηφιότητα και εκλέγεται Βουλευτής. Όλη του η δράση κάτω από αυτό το αξίωμα φανερώνει άνθρωπο που σέβεται τη θέση του και που προσπαθεί να την ανεβάσει στο ύψος του πατριωτικού χρέους.

Το 1912 με την κήρυξη των Βαλκανικών πολέμων πηγαίνει να καταταγεί σαν απλός στρατιώτης. Εξ αιτίας της ηλικίας του δεν γίνεται αποδεκτός και τότε κατατάσεται στο Γαριβαλδινό σώμα του Αλέξανδρου Ρώμα όπου παίρνει τον βαθμό του λοχαγού. Κ' έχοντας κατακτήσει αυτό το τελευταίο αξίωμα πεθαίνει πάνω στη μάχη.

Για την αξία του ποιητικού έργου του Μαβίλη έχουν πολλοί μιλήσει, όπως ο Παλαμάς, ο Δροσίνης, ο Σικελιανός, και τόσοι άλλοι. Ο Καλομοίρης μελοποίησε ένα από τα πιο όμορφα σονέτα του, τη «Λήθη». Εμείς αντί λόγων απλά δημοσιεύουμε ένα ποίημα του:

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

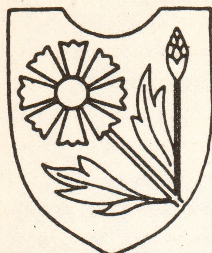
Του μυστηρίου ανασήκωσε την πέτρα
και μη σκιαχτείς το δάγκωμα του αστρίτα·
το τι 'ναι αλήθεια αδιάκοπα αναζήτα
και ιδές αν είναι, ως λεν, ψυχοπονέτρα.

Μια-μια τες σαγιτιές του πόνου μέτρα
και άγρυπνος τες πληγές που ανοίγουν κοίτα·
μηνύτρα φτάνει η κάθε μία σαγίτα
απ' της άσπλαχνης Μοίρας τη φαρέτρα.

Και α βρεις που ο πόνος είναι η μόνη αλήθεια,
τότε απ τα αντρειωμένα σου τα στήθεια
γδύσου την ταπεινότη της ορφάνειας.

Στης Ομορφιάς, στης Δύναμης τη γλύκα,
με αλαλητό χαράς και περηφάνειας
γίνε Θεός σου και τη Μοίρα νίκα.

(1899)

ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ ΝΕΑ

Για την σε βάθος απροκάλυπτη ανάλυση της πολιτιστικής δημιουργίας με στόχο την ενημέρωση του κοινού και την καλλιέργεια της ελληνικότητος.

FULL METAL JACKET

Ο Στάνλευ Κιούμπρικ, έχοντας προφανώς βάλει πείσμα να προφτάσει να γυρίσει στη διάρκεια της ζωής του τουλάχιστον μια ταινία από κάθε είδος (ιστορικό, «Μπάρρυ Λύντον», θρίλερ «Λάμψη», επιστημονική φαντασία «Οδύσσεια του διαστήματος 2001») δίνει τώρα το παρόν με την ταινία του FULL METAL JACKET στο χώρο των ταινιών «Βιετνάμ» (που φαίνονται να αντικαθιστούν σιγά σιγά τα γουέστερν).

Ο τίτλος FULL METAL JACKET έχει σε ελεύθερη μετάφραση την έννοια «πλήρες μεταλλικό περίβλημα» και αναφέρεται στην επικάλυψη σφαιρών η οποία παραμένει ολόκληρη αφού το βλήμα πλήξει το στόχο. Ήδη από την επιλογή του τίτλου ο Κιούμπρικ δείχνει πως η αντιμετώπιση του θέματος του πολέμου γίνεται με ένα διαφορετικό τρόπο. Το βιβλίο πάνω στο οποίο βασίστηκε η ταινία είχε τον τίτλο «The short timers» (αυτοί που έχουν λίγο χρόνο ζωής, οι μελλοθάνατοι) και είχε γραφτεί από τον Γκούσταβ Άσφορντ.

Ο Κιούμπρικ αντιμετωπίζει το θέμα του πολέμου μέσα από τα μάτια μιας σειράς νεοσυλλέκτων που σιγά σιγά μπαίνουν μέσα στην πραγματικότητα του πολέμου και που την αποδέχονται άσχετα με το πόσο διαφορετικοί είναι μεταξύ τους σαν χαρακτήρες και σαν προσωπικότητες. Αντιμετωπίζοντας και αυτή τη φορά τη βία και το θάνατο όχι σαν κάτι το αποτροπιαστικό και το απόμακρο μα σαν κάτι το καθημερινό και υπαρκτό δίνει μία τελείως διαφορετική άποψη πάνω στο θέμα από όλες όσες είχαν μέχρι τώρα διαπιστωθεί. Χωρίς να παίρνει το μέρος κάποιου, (ο καλός αμερικάνος λυτρωτής) ρίχνει μία σφαιρική ματιά μέσα από τα μάτια κάποιου που υποτίθεται πως δεν πιστεύει θεωρητικά στον πόλεμο αυτό και που όμως τον αποδέχεται στο τέλος. Η φρίκη της ζούγκλας και ο τρόμος του άγνωστου που πηγάζει από αυτήν λείπουν τελείως από την ταινία. Αναφερόμαστε σ' ένα πόλεμο χωρίς μέτωπο μεν, αλλά σε μάχες που λαμβάνουν χώρα μέσα σε πολιτισμένες εγκαταλελειμένες πόλεις.

Για την ταινία αυτή ο Κιούμπρικ βρίσκεται για δεύτερη φορά κατηγορούμενος, μετά το «Κουρδιστό πορτοκάλι» πως «με τη χορογραφική διάθεση που παρουσιάζει τη βία της δίνει μια ανείπωτη γοητεία», πως «βρίσκεται και αυτός μαζί με τον ήρωα του σιγά σιγά παγιδευμένος από τη γοητεία του πολέμου», «το βάρος, με τις χορογραφικές υπερβολές και τις χαρακτηριστικές ακραίες εκφράσεις των προσώπων των ηρώων συχνά μετατοπίζεται στην υπεράσπιση του ενστίκτου αφού ο θεατής σκέφτεται: «εφ' όσον τα αισθήματα αυτά υπάρχουν μέσα στον ήρωα πρέπει να βγουν», κ.ο.κ.

Από τεχνικής πλευράς ο Κιούμπρικ καινοτομεί χρησιμοποιώντας ένα καστ άγνωστων ηθοποιών ηλικίας μέχρι 18 χρονών και γυρίζοντας ολόκληρη την ταινία όχι στη ζούγκλα κάποιας Αφρικανικής ή Ασιατικής χώρας μα στην Αγγλική ύπαιθρο.

Ο ΘΕΣΜΟΣ ΤΟΥ ΒΡΑΒΕΙΟΥ NOBEL

Για μιά ακόμη φορά, σήμερα μετά την τελευταία απονομή του βραβείου NOBEL στον Ιωσήφ Μπρόντσκι βλέπουμε την αξία του θεσμού μηδαμινή, ψεύτικη και κατευθυνόμενη. Το βραβείο Νομπέλ Λογοτεχνίας που θεωρήθηκε από πολλούς η μέγιστη τιμή για το λογοτεχνικό έργο κάποιου συγγραφέα αποδεικνύεται για μια ακόμη φορά έρμαιο στα χέρια πολιτικών και διπλωματών. Όσο δύσκολο κι αν είναι ας προσπαθήσουμε να αφήσουμε κατά μέρος τα κακά προηγούμενα που έχουν δημιουργηθεί (Καμύ αντί για Καζαντζάκη!!!!) και ας συγκεντρωθούμε στη σημερινή βράβευση.

Ο Μπρόντσκι γεννημένος στο Λένινγκραντ το 1940 από εβραίους γονείς εγκαταλείπει το σχολείο στα 15 του, κατηγορήθηκε ότι έγραφε «πορνογραφική και αντισοβιετική» ποίηση που «εξαστικοποιούσε» τη νεολαία, στάλθηκε δύο φορές σε σοβιετικά ψυχιατρεία και πέρασε 18 μήνες σε στρατόπεδο καταναγκαστικής εργασίας ως «παράσιτο». Έργα του στη δύση δημοσιεύτηκαν για πρώτη φορά, αποσπασματικά το 1980.

Και τώρα, που η περεστρόϊκα αναζητά φόρμουλες προσέγγισης της δύσης και του δυτικού τρόπου ζωής βραβεύει κάποιον εβραίο με ρώσικη καταγωγή καὶ αμερικάνικη συνείδηση (ζει τώρα μόνιμα στην Νέα Υόρκη αφού εξορίστηκε από την ΕΣΣΔ) που έχει συνολικά εκδόσει τρεις ποιητικές συλλογές, με κυκλοφορία 10.000 αντιτύπων η κάθε μία στις ΗΠΑ (!!!) ο οποίος δηλώνει: «Ανήκω στη Ρώσικη Λογοτεχνία μα είμαι και πολίτης των Ηνωμένων Πολιτειών και πιστεύω πως αυτός είναι ο καλύτερος δυνατός συνδυασμός».

Η Σουηδική Ακαδημία προλαβαίνοντας τις αντιδράσεις δήλωσε, με θράσος:

«... καμία πολιτική σκοπιμότητα δεν κρύβεται πίσω από την εκλογή του Μπρόντσκι...».

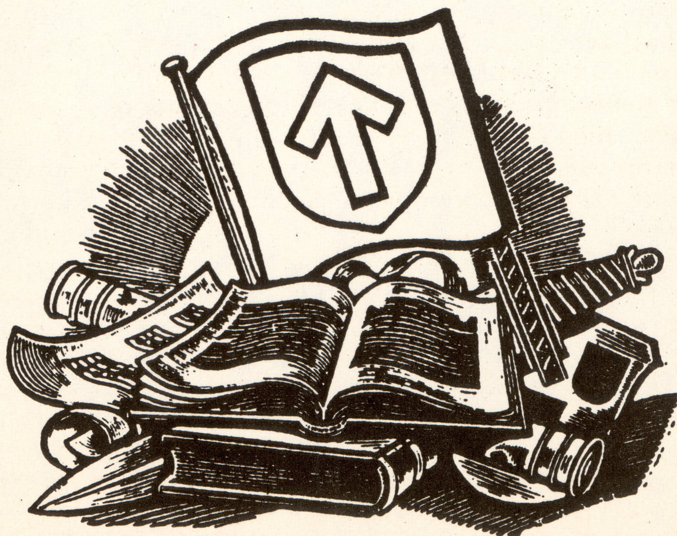
ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Έκθεση έργων του Φώτη Κόντογλου γίνεται στη γκαλερί 3 (Φωκυλίδου 3 Δεξαμενή) που περιλαμβάνει τοπία, πορτραίτα, παραστάσεις σε λάδια, φρέσκο, μικτά τεχνικά σχέδια, αυγοτέμπερες και κερόνεφτο. Τα σχέδια εκτίθενται για πρώτη φορά. Η έκθεση θα διαρκέσει εως τις 27 Νοεμβρίου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Οι εκδόσεις ΔΟΜΟΣ κυκλοφόρησαν ένα βιβλίο του ΖΗΣΙΜΟΥ ΛΟΡΕΝΤΖΑΤΟΥ, μεταφραστή του «ΚΑΤΑΗ» του Έζρα Πάουντ, αναφερόμενο στην επίσκεψη του ποιητή στην Ελλάδα, και συγκεκριμένα στην Αθήνα, Σούνιο, Δελφούς κ.α. Βιβλίο πλούσιο σε αναφορές, μαρτυρίες αλλά και σε φωτογραφικό υλικό του Πάουντ, πάνω στα μέρη που προαναφέρθηκαν.

Εκδόθηκε στα ελληνικά το γνωστό μεσαιωνικό έπος «Το τραγούδι των Νιμπελούγκεν» σε μετάφραση, εισαγωγή και σχόλιο Βάϊου Αχ. Λάζου. Πρόκειται για ένα γερμανικό έπος που όπως αναφέρει ο μεταφραστής, στην εισαγωγή μπορεί άνετα να συγκριθεί με τα ομηρικά έπη. Το βιβλίο αυτό κυκλοφόρησε στη Θεσσαλονίκη από τις εκδόσεις «Εγνατία».

ΝΕΑ ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΒΕΛΓΙΟ

Ο Υπουργός Εσωτερικών του Βελγίου Ζοζέφ Μισέλ δήλωσε σε Φλαμανδικό περιοδικό ότι «το Βέλγιο κινδυνεύει όπως άλλωστε η Ρώμη, από μία εισβολή βαρβάρων». Όταν του ζητήθηκε να καθορίσει τους «βαρβάρους» φυσικά μίλησε για τις ορδές των Τούρκων και Αράβων μεταναστών που κατακλύζουν το Βέλγιο.... Αναμενόμενο ήταν επ' αυτού ο ξεσηκωμός πάντων των εξεβραϊσμένων μέσων πληροφόρησης και του δημοκρατικού κόσμου της χώρας προς δόξαν της περιφήμου «ισότης-αδελφότης» με φυσικό επακόλουθο, χαρακτηριστικό για το δημοκρατικό ήθος όλων των εποχών, να αρνηθεί ο υπουργός ότι εννοούσε αυτά που είπε!!!

MIGUEL SERRANO

Ο πολύ γνωστός Χιλιανός Εθνικοσοσιαλιστής συγγραφεύς και τέως διπλωματικός Miguel Serrano έχει βρεθεί κάτω από την επίθεση του Σιωνιστικού ADL (Anti-Defamation Leaque fo B'nai B'rth) ως μία προσωπικότητα κλειδί στην αναβίωση του Εθνικοσοσιαλισμού στην Χιλή.

Σε άρθρο της μηνιαίας εκδόσεως του ADL Bulletin ο πρώην πρέσβυς στην Ινδία, κατηγορείται ότι «στην πρώτη γραμμή της διογκώσεως του Ναζισμού και του αντι-Σημιτισμού που έχει προκαλέσει, αφορά την Χιλιανή Εβραϊκή κοινότητα».

Ο Serrano είναι ευρύτατα γνωστός ως συγγραφεύς, μερικά από τα πιο πρόσφατα βιβλία του προσελκύουν ύψιστο και ειδικό ενδιαφέρον. Αυτά είναι: «Adolf Hitler, Ο Τελευταίος Αβατάρ» και «Η χρυσή χορδή, Εσωτερικός Χιτλερισμός». Στην τελευταία του εργασία, ο συγγραφέας καταγγέλει την απάτη του «Ολοκαυτώματος» και κηρύσσει ότι «ο Hitler για μας είναι τόσο ζωντανός όσο ο Ιησούς για τους Χριστιανούς».

Σε ένα βιβλίο που έκδοσε το 1986, μία μυστηριακή πραγματεία με τίτλο «Αναβίωσις του Ήρωα», ο Serrano δίδει το πορτραίτο του Hitler σαν «την ενσάρκωση, τη απορροή του Θεού, ενός ήρωος...». Στην εργασία του περιγράφει την Εκκλησία ως μία ολότητα «η οποία παίρνει τις εντολές από την Συναγωγή».

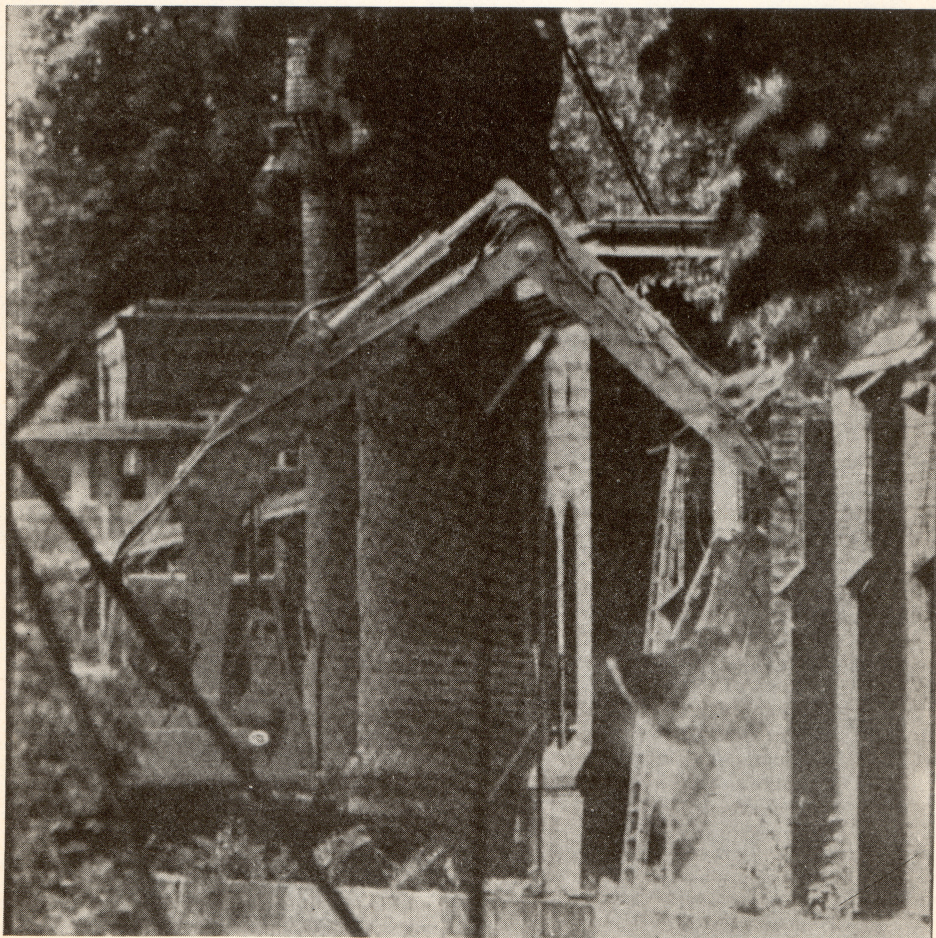
Πέρισυ, η μεγαλύτερη καθημερινή εφημερίδα του Santiago η El Mercuzio, αφιέρωσε τα δυο-τρίτα μιας σελίδας της σε μια εκτενή υπεράσπιση του Εθνικοσοσιαλισμού από τον Serrano. Το 1982 ο παλαιός διπλωμάτης ήταν προσκεκλημένος να κάνει διάλεξη στους Χιλιανούς αξιωματικούς στην Χιλιανή Ακαδημία της Εθνικής Ασφαλείας, όπου εξέφρασε την ελπίδα ο στρατός της Χιλης να γίνει «μια φυλετική πολεμική τάξη».

Το ADL σημείωσε ότι οι φόβοι των Χιλιανών Εβραίων «έχουν αυξηθεί διότι αυτές οι ενέργειες καθρεπτίζουν μία φανερή αλλαγή στην πολιτική της στρατιωτικής κυβερνήσεως, η οποία από την ώρα που κατέλαβε την εξουσία το 1973 μέχρι και το 1984, επεδίωκε τον εμποδισμό του αντι-Σημιτισμού». Σχολιάζοντας ότι οι ιδέες του Serrano, «έχουν εκρηκτικές δυνατότητες στις

τρέχουσες πολιτικές και οικονομικές κρίσεις της Χιλής».

Ο Miquel Serrano γεννήθηκε το 1917 και κατάγεται από μια παλαιά Ισπανική Βησιγοτθική οικογένεια. Εκτός της διπλωματικής του υπηρεσίας στην Ινδία, έχει επίσης εκπροσωπήσει την χώρα του στην Γιουγκοσλαβία, Βουλγαρία, Ρουμανία, και Αυστρία. Ανάμεσα στις προσωπικές του γνωριμίες συμπεριλαμβάνονται:

C. G. Jung, Hermann Hesse, Ezra Pound, Leon Degrelle, Hanna Reitsch, Indira Gandhi, Dalai Lama, Savitri Devi... κά. Τα βιβλία του Serrano έχουν μεταφραστεί σε πάρα πολλές γλώσσες και έχουν εκδοθεί στην Γερμανία, Σουηδία, Γαλλία, Ολλανδία, Ισπανία, Ιταλία, Περσία, Ιαπωνία, Νότιο Αμερική, Αγγλία και στις Η.Π.Α. Τέλος έγραψε τους προλόγους για τις Ισπανικές εκδόσεις του «Mein Kampf» και των «Protocols», ενώ τώρα έχει αφιερώσει ολοκληρωτικά τον εαυτό του στον αγώνα για τον Εθνικοσοσιαλισμό.

"Γκρεμίζουν το ΣΠΑΝΤΑΟΥ".

Η παραπάνω φωτογραφία δημοσιεύτηκε στον τύπο λιγότερο από ένα μήνα μετά τον θάνατο του RUDOLF HESS.

Η φοβία των Εβραιομερικάνων και Μπολσεβίκων σε όλο της το μεγαλείο. Φοβούνται ακόμα και τα κτίσματα της φυλακής όπου μαρτύρησε ο Μεγάλος ήρωας της Ευρωπαϊκής Ιδέας και του Εθνικοσοσιαλισμού.

Ένα ακόμα δείγμα ότι το Κίνημα μας γιγαντώνεται.

Ο Λαϊκός Σύνδεσμος — Χρυσή Αυγή στα πλαίσια των προπαγανδιστικών του προσπαθειών κυκλοφόρησε στα Λύκεια την πιο κάτω προκήρυξη.

ΛΑΪΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 4 - 5ος ΟΡΟΦΟΣ ΟΜΟΝΟΙΑ

'Ελληνες Μαθητές,

Δεν είμαστε το συνδικαλιστικό τμήμα κάποιου κόμματος, ούτε ζητάμε την ψήφο σας για την οργανωμένη απάτη των μαθητικών εκλογών. Κι' αυτό γιατί γενικά δεν πιστεύουμε σε ψήφους και εκλογές.

Απευθυνόμαστε σε σας γιατί θεωρούμε πως ό,τι έχει απομείνει σήμερα ακόμα αγνό μέσα στο κούφιο και διεφθαρμένο μας κόσμο είναι η Νεολαία. Γνωρίζετε καλύτερα από τον καθένα, γιατί ζείτε αυτή τη κατάσταση καθημερινά, πώς λειτουργεί και σε τί αποβλέπει η παιδεία σήμερα. Στα σημερινά σχολεία δεν υπάρχει ίχνος Αξιοκρατίας. 'Οπως και στη ζωή έτσι και εδώ προωθούνται άτομα με κριτήρια πολιτικά και κομματικά, όπως και στη ζωή έτσι και εδώ προωθούνται οι «γλύφτες» και τα υποκείμενα, προωθούνται όλοι αυτοί που θα είναι και οι αυριανοί «επιτυχημένοι» της κοινωνίας.

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΣΕ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΖΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙΣ ΕΙΤΕ ΕΝΑΣ ΧΡΥΣΩΜΕΝΟΣ ΔΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ, ΕΙΤΕ ΕΝΑΣ ΠΤΥΧΙΟΥΧΟΣ ΑΝΕΡΓΟΣ, ΠΟΥ ΛΙΜΟΚΤΟΝΕΙ.

Οι λύσεις που προτείνουν Φιλελεύθεροι και Μπολσεβίκοι στο πρόβλημά σου δεν οδηγούν πουθενά, γιατί είναι αυτές οι ίδιες οι αποδεδειγμένα αποτυχημένες «λύσεις» που εδώ και σαράντα χρόνια εφαρμόζουν στην ανθρωπότητα οι δύο δυνάστες της, ο Αμερικάνικος και ο Σοβιετικός Ιμπεριαλισμός.

Απέναντι σε αυτή την αισχρή κατάσταση, μέσα από το βούρκο της σημερινής εξαθλίωσης κάνε την **επανάστασή** σου! Και πρώτα απ' όλα νοιώσε πως **ζωή σημαίνει αγώνας**. Φτύσε με περιφρόνηση τα στείρα οράματα του βολέματος και της καλοπέρασης, που σου προσφέρουν τα μισθωμένα όργανα των κομμάτων.

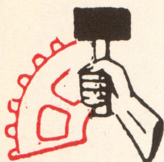
Απέναντι σ' ένα κόσμο χωρίς Ιδανικά Υψώνουμε τη Σημαία μας! **Σκέψου πως κανένα αύριο δεν είναι ίδιο με το σήμερα, δώσε τη μάχη μαζί μας για να πετύχουμε το καλύτερο.**

Δεν προτείνουμε τίποτε ειδικό για τη βελτίωση της παιδείας σήμερα, κι' αυτό γιατί πιστεύουμε πως η Παιδεία, μία Παιδεία αυθεντικά και μοναδικά **Ελληνική**, έχει νόημα μόνο μέσα σε ένα **λαϊκό πατριωτικό κράτος**.

Αγωνισθείτε μαζί μας για ένα Κόσμο χωρίς ναρκωτικά, χωρίς ερειπωμένα σχολεία και κούφιους δασκάλους, για ένα Κόσμο χωρίς ψευτοεπαναστάτες και εκφυλισμένους κουλτουριάρηδες, για ένα Κόσμο γεμάτο Υγεία και 'Αθληση, για ένα Κόσμο με Αξιοπρέπεια, Δικαιοσύνη και Πατριωτισμό, για ένα Κόσμο στηριγμένο στη Μεγαλωσύνη του Ελληνικού Πνεύματος χωρίς εβραίους και μπολσεβίκους.

ΜΗΝ ΞΕΧΝΑΣ ΠΩΣ ΜΕ ΤΟΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗ ΔΕΝ ΣΥΖΗΤΑΣ, ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΑΣ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ.

ΔΩΣΕ ΤΗ ΜΑΧΗ ΜΑΖΙ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΛΑ·Ι·ΚΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ, ΓΙΑ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΔΑ ΣΕ ΜΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΥΡΩΠΗ.

ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ

ΕΠΕΤΕΙΑΚΑ

17 Νοεμβρίου. Για μία ακόμη φορά γιορτάζεται η επέτειος του Πολυτεχνείου. Όλος ο καλός δημοκρατικός κόσμος συνωστίζεται στον χώρο της «θυσίας». Υπουργοί, βουλευτές, κομματικά στελέχη, αντιστασιακοί, μαυροφόρες μάνες, δημοκρατικοί φαντάροι, μέχρι και αντιπροσωπεία της Αστυνομίας αποτίουν φόρο τιμής.

Φορώντας το θλιμμένο τους προσωπείο, με κόκκινο γαρύφαλλο στο πέτο, εκφωνούν λόγους, καταθέτουν στεφάνια, ξαναθυμούνται τις τραγικές μέρες. Όλοι βέβαια ήσαν εκεί. Θα ήταν πιο μεγαλύτερο τότε το Πολυτεχνείο για να χωρούσε τόσο κόσμο.

Εμείς εδώ δεν θα σχολιάσουμε αν υπήρξαν νεκροί ή αν όλες οι παρατάξεις που διεκδικούν την συμμετοχή τους σήμερα ήσαν εκεί ούτε ακόμη ποιούς συνέφερε και ποιοι κινούσαν τα νήματα.

Όποιος θέλει μπορεί να ερευνήσει το θέμα και σίγουρα θα διαπιστώσει ότι τα γεγονότα δεν είναι τόσο απλά όσο τα παρουσιάζει η δημοκρατική προπαγάνδα.

Για μας το Πολυτεχνείο δεν σημαίνει τίποτα. Αυτό που ενδιαφέρει είναι ο τρόπος που δρα για να αποφορτίζει την νεολαία από τον δυναμισμό της.

Η Δημοκρατία αν και είναι ένα πολίτευμα που θεωρεί ότι οι υλικές ανάγκες του ανθρώπου είναι το παν, αδιαφορώντας τελείως για τις πνευματικές, είναι υποχρεωμένη να διατηρεί ορισμένες δικλείδες ασφαλείας. Και επειδή γνωρίζει ότι η νεολαία διέπεται από μία επαναστατικότητα και ένα ιδεαλισμό που μη έχοντας διεξοδο σ' αυτήν την κοινωνία θα οδηγείτο προς ανατροπή της φροντίζει να τις αποπροσανατολίζει. Και ένας από τους πολλούς τρόπους είναι η διοργάνωση τέτοιων επετείων που προσδίδουν στην δημοκρατία ένα τόνο επαναστατικότητας. Βέβαια είναι δύσκολο να βρεθούν οι αφορμές για τέτοιες επετείους και ως εκ τούτου κατασκευάζονται παραποιώντας τα γεγονότα. Έτσι ο πόλεμος του 40 έγινε αγώνας της δημοκρατίας κατά του φασισμού (ξεχνώντας ότι το πολίτευμα της 4ης Αυγούστου απείχε πολύ από το να είναι δημοκρατικό), φοιτητικές εξεγέρσεις έγιναν παλλαϊκοί ξεσηκωμοί, πολιτικές καριέρες έγιναν αντιστασιακοί αγώνες.

Η Δημοκρατία είναι ικανή στο να περιέχει και να αφομοιώνει τα πάντα αφαιρώντας τους συγχρόνως κάθε ουσιαστικό περιεχόμενο.

Έτσι εξαντλεί την επαναστικότητα των νέων σε ακίνδυνα για αυτήν αιτήματα (αλληλεγγύη μεταξύ των λαών, αντιαμερικάνικες διαδηλώσεις, φοιτητικά ζητήματα, φεστιβάλ, προεκλογικές φιέστες) που σύντομα παύουν να τους ενδιαφέρουν.

Περνάνε έτσι σε μία απολιτική κατάσταση αποχαυνώσεως μετατρεπόμενοι σε απλές καταναλωτικές μηχανές ανίκανες να δημιουργήσουν και να αγωνισθούν.

Και αυτό που μένει από τα ιδανικά τους και την επαναστατικότητα τους είναι η μηχανική παρουσία τους σε κάτι τέτοιες επετείους, οι πολιτικές συζητήσεις εκτόνωσης και η ψήφος τους κάθε τέσσερα χρόνια.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ «ΕΛΛΗΝΩΝ» ΜΕΓΑΛΟΕΚΔΟΤΩΝ

Σχεδόν ολόκληρο τον Οκτώβριο ο δημοκρατικός τύπος έδωσε μερικά ακόμη δείγματα... της άψογης και αντικειμενικής λειτουργίας του προς δόξαν της πλέριας πληροφόρησης του κυρίαρχου λαού κτλ, κτλ και τελικά μας έδειξε για μια ακόμη φορά το βρώμικο πρόσωπό του. Ας επισημάνουμε όμως μερικά πράγματα: 1. Ήρθε από την Αμερική ένας άνθρωπος ονόματι Γ. ΚΟΣΚΩΤΑΣ και ενεφανίσθη ζάμπλουτος αγοράζοντας σε χρόνο ρεκόρ μια τράπεζα, μια καθημερινή εφημερίδα και έξι εβδομαδιαία περιοδικά! Μάλιστα, κύριοι, στην «Ελλάδα» του 1987 ο οποιοσδήποτε διαθέτει χρήμα — χωρίς λοιπές εξετάσεις — μπορεί κάλλιστα να μας καθήσει στο σβέρκο ελέγχοντας ένα ευρύ φάσμα στην ενημέρωση του κόσμου και περνώντας θέσεις που εκμαυ-

λίζουν και νοθεύουν τις παραδόσεις, τα ήθη και τις πολιτιστικές μας αξίες αντικαθιστώντας τες με την κουλτούρα των μαύρων πιθήκων των Η.Π.Α.!... Και που ξέρει κανείς τι ρόλο θα παίξουν αυτοί οι άνθρωποι μια κρίσιμη για το Έθνος μας ώρα; 2. Ο γνωστός μεγαλοεκδότης ΧΡ. ΛΑΜΠΡΑΚΗΣ που εκδίδει δύο εφημερίδες και ένα εβδομαδιαίο περιοδικό ήδη αγόρασε τρία ακόμη περιοδικά των εκδόσεων ΘΕΟΦΑΝΙΔΗ κάνοντας έτσι πιο ανθηρές τις επιχειρήσεις του. Τα σχόλια περιττεύουν. 3. Και μία ματιά στον υπόλοιπό τύπο: δύο άτομα τον ελέγχουν σχεδόν όλον! ΚΟΥΡΗΣ (δύο εφημερίδες και μία αθλητική κτλ.), ΜΠΟΜΠΟΛΑΣ (μια εφημερίδα, ένα περιοδικό κτλ.). Δεν χρειάζεται να επεκταθούμε περί αυτών.

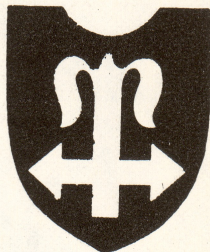
Κάναμε αυτές τις επισημάνσεις για να σας δώσουμε μια αμυδρή εικόνα του σημερινού «ελληνικού» τύπου, με την υπόσχεση να ασχοληθούμε κάποτε ουσιαστικότερα και εκτενέστερα με το θέμα αυτό. Αφορμή για το σημερινό σχόλιο στάθηκε ο «πόλεμος» αυτών των κυρίων λόγω της καταδίκης του νεοφερμένου μεγαλοεκδότη ΚΟΣΚΩΤΑ, από την Αμερικάνικη Κυβέρνηση για οικονομικές ατασθαλίες του. Έτσι επί ένα μήνα τίποτε άλλο δεν έβλεπε κανείς από βρισιές, απάτες και κατηγορίες στις πρώτες σελίδες των εφημερίδων τους. Ένας «πόλεμος» που γίνεται στις δικές μας πλάτες! Αλλά επειδή εμείς ως εθνικοσοσιαλιστές δεν έχουμε... εμπιστοσύνη στους δημοκρατικούς πολέμους και επειδή ακόμη δεν πιστεύουμε τελικά ότι είναι άξιοι να βγάλουν μόνοι τους τα μάτια τους, οι χρηματάνθρωποι εκδότες, θα φροντίσουμε ώστε να επιληφθούμε εμείς και για το έργο τούτο...

ΤΑ ΝΕΑ ΤΩΝ ΥΠΕΡΔΥΜΑΜΕΩΝ

Παραθέτουμε ασχολίαστα μερικά νέα από τις δύο υπερδυνάμεις που είδαν το φως της δημοσιότητας αυτές τις μέρες και αποδεικνύουν (ι) ότι το χρήμα είναι σκοπός και των Δυτικών και των Ανατολικών και (ιι) ότι κι αν ο εθνικοσοσιαλισμός έχασε την μάχη του Β΄ εμφύλιου Ευρωπαϊκού πολέμου, οι πολέμιοί του έχασαν οριστικά τη μάχη της ειρήνης που επακολούθησε! Ιδού επιγραμματικά οι αποδείξεις από τις πένες των υποστηρικτών τους:

1. Στο σοβιετικό περιοδικό «ΟΓΚΟΝΥΟΚ» ο δημοσιογράφος Ντμίτρι Λιχάνωφ, ειδικός ανταποκριτής στην επαρχία Ουζμπερκιστάν, αναφέρει σημεία και τέρατα από την δράση της Μαφίας που αναπτύσσεται σε ολόκληρη την Σοβιετική Ένωση και έχει ντόπια προέλευση. Αποκαλύπτει ονόματα απατεώνων, νονών, εμπόρων ναρκωτικών και αλκοόλ, προστατών και δολοφόνων που δρουν στην ΕΣΣΔ! Να και μερικές του αναφορές: α) Στη συνάντηση του Κρασνοντάρ οι νονοί απεφάσισαν να επιβάλουν την προστασία τους με είσπραξη φόρου 15% επί των κερδών όλων των πελατών τους! β) 20 νονοί της Τασκένδης συναντήθηκαν για να καθορίσουν με αυστηρότατα κριτήρια τις ζώνες επιρροής τους και γ) αστυνομικοί και ανώτεροι κρατικοί αξιωματούχοι βρίσκονται και συγκαλύπτουν τα «θεάρεστα έργα» της Σοβιετικής Μαφίας. (**ΣΗΜ.** Αλήθεια πως είναι δυνατόν να υπάρξει «περεστρόϊκα» (=ανανέωση) και «γκλάσνοστ» (=διαφάνεια) χωρίς να υπάρχει και η Μαφία;).

2. Οι Σοβιετικοί ανακαλύπτουν την γοητεία του χρήματος — αυτόν τον τίτλο είδαμε στις αστικές φυλλάδες που αναλύοντας αναφέρονται στην χορήγηση δανείων, στην ανάπτυξη

τραπεζών, στην αύξηση των Σοβιετικών καταθέσεων (412 δις δολλάρια οι καταθέσεις των πολιτών) κτλ, κτλ.

3. «Ελάχιστα διαφέρει το σοβιετικό από το αμερικάνικο γούστο — σε όλα τα μήκη και πλάτη οι γυναίκες θέλουν να είναι ελκυστικές». Τάδε έφη ΒΙΓΙΕΤΣΕΣΛΑΒ ΖΑΪΤΣΩΦ και δεν είναι παρά ο μόδιστρος και ο έμπιστος επιμελητής της γκαρνταρόμπας της κυρίας ΡΑΪΣΑ ΓΚΟΡΜΠΑΤΣΩΦ (συζύγου του Σοβιετικού ηγέτη)! Ο μεγάλος μαίτρ είπε τα ανωτέρω σε επίδειξη μοντέλων του στο μεγάλο σαλόνι του «Γουώλντορφ Αστόρια» της Νέας Υόρκης (**ΣΗΜ.** Κι ας μην το ξέρετε αγράμματοι...).

4. Από το περιοδικό «ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΜΟΣΧΑΣ» το περιστατικό: Νεαρός φοιτητής προσπάθησε να επιδώσει επιστολή στον αμερικάνο πρόξενο στην Μόσχα για επιστημονικές ανταλλαγές και γι' αυτό το λόγο πιάστηκε

απ' την Αστυνομία, εξετάσθηκε αμέσως από ψυχίατρο και κλείστηκε σε τρελάδικο. Επειδή όμως τα πράγματα έχουν αλλάξει στην ΕΣΣΔ (ΣΗΜ. εδώ γελάνε...), επανεξετάσθηκε η υπόθεση του ψυχοπαθή... φοιτητή και αποδειχθήκε ότι αυτός έχει σώας τας φρένας του με αποτέλεσμα να εκδιωχθεί, ως λέει το περιοδικό, ο ψυχίατρος που τον εξέτασε. (ΣΗΜ. Αναλογίζομαι, θεέ μου, τι μας λένε τόσα χρόνια οι ντόπιοι κομμουντιστές για το Σοβιετικό Παράδεισο!).

5. Έρευνα για την Πείνα στις Η.Π.Α. αποκαλύπτει ότι παραπάνω από 20 εκατ. Αμερικάνοι πεινάνε, μια και δεν κερδίζουν όσα απαιτούνται για την εξασφάλιση καθημερινής τροφής. Επίσης οι άποροι ξεπέρασαν τα 32,5 εκατομμύρια και το πρόβλημα έχει πάρει τεράστιες διαστάσεις στις πολιτείες: Τέξας, Μινεσότα, Λουϊζιάνα, Πενσυλβανία, Δυτ. Βιρτζίνια, και στο Σιλικόν Βάλεϋ της Καλιφόρνια!

6. Γνωστές οι επίσημες Σοβιετικές αποκαλύψεις για τα εκατομμύρια θύματα του ΣΤΑΛΙΝ. Οι ομολογίες πλην των άλλων καταξευτιλίζουν τους «δικούς μας» κομμουνιστές που με επικεφαλής τον ποιητή του λαού Γ. ΡΙΤΣΟ είχαν γράψει και υποστηρίξει λυσσωδώς, πάμπολλα, γύρω από τον «πατερούλη και οδηγό» ΣΤΑΛΙΝ... (ΣΗΜ. Φυσικά, κομμουνιστές και ντροπή διαφέρουν παρασάγκες...).

7. Ρωσσοεβραίοι: Το νέο φρούτο που βρήκε ο διεθνής Εβραιοσιωνισμός για να μας υπενθυμίσει... τον άδικο κυνηγημένο τούτο λαό. Δεν περνάει μέρα που στις αστικές και μη, φυλλάδες να μη γίνεται κάποια αναφορά σ' αυτούς για να αποδειχθεί ακόμη (άδολα;) ότι οι Ρωσσοεβραίοι αποτελούν την... σημαία του αντικομμουνιστικού αγώνα!!! Την μία ο ΑΠΤΕΡΜΑΝ που εκατονταετής έφθασε στην Γη της Επαγγελίας (βλ. Ισραήλ), την άλλη ο ΣΑΡΑΝΣΚΙ που δίνει συνέντευξη στον δημοσιογράφο ΒΑΣ. ΠΑΠΑΔΑΚΗ (Ακρόπολις 25/10/1987) για τα βάσανα των Ρωσσοεβραίων (ΣΗΜ. Ο δημοσιογράφος πήγε στο Ισραήλ για την συνέντευξη!!!). Και ακόμη πλήθος δημοσιεύματα για τον «μέγα λογοτέχνη» ΜΠΡΟΝΤΣΚΙ που πήρε το βραβείο Νομπέλ Λογοτεχνίας 1987 (οι Εβραίοι απονέμουν παράσημα στον εαυτό τους). Φυσικά έπονται συνεντεύξεις επί συνεντεύξεων και αναλύσεις... σε βάθος για τους κατατρεγμούς και το κυνηγητό των ομοφύλων του στην ΕΣΣΔ κτλ, κτλ.

ΧΑΙΡΕΤΕ Σοβιετικοί και Αμερικάνοι, Χαίρετε Εβραίοι και Εξεβραϊσμένοι μέχρι την ώρα που το Σπαθί της Ελληνικής Ευρώπης θα πει την τελευταία λέξη του. Ως τότε συνεχίστε τα ανούσια και αντιλαϊκά έργα σας...

Σιωνιστικές προκλήσεις

Στην εφημερίδα «Βήμα» στις 15 Νοεμβρίου δημοσιεύθηκε μία συνέντευξη (κατ' αποκλειστικότητα όπως με υπερηφάνεια διατυμπάνιζε ο δημοσιογράφος) του συγγραφέα ενός βιβλίου με τίτλο «Η Μαύρη Αθηνά».

Στο βιβλίο αυτό υποστηρίζεται ότι για ρατσιστικούς λόγους οι Ευρωπαίοι αρχαιολόγοι επέβαλλαν την άποψη περί της Αρίας καταγωγής των Ελλήνων, διότι δεν μπορούσαν να παραδεχθούν ότι αυτός ο λαμπρός πολιτισμός ήταν αποτέλεσμα ενός λαού μη ινδοευρωπαϊκού.

Η πραγματική δε καταγωγή μας κατά του συγγραφέα είναι αποτέλεσμα επιμιξίας Αφρικανών (Φοίνικες και Αιγύπτιοι) με προέλληνες Πελασγούς. Μεταξύ δε των «αποδείξεων» που αναφέρει είναι η ύπαρξη σημιτικών λέξεων στην γλώσσα μας καθώς και ένα (μόνον) νόμισμα από την Θράκη του 6ου π.χ. αιώνα όπου «ανακαλύπτει» Αφρικανό-σημιτικά χαρακτηριστικά. Βέβαια το όλον βιβλίο θεωρήθηκε κωμικό από όλους τους σοβαρούς μελετητές αλλά δεν παύει να είναι επικίνδυνο διότι μπορεί να χρησιμοποιηθεί από ανάλογους «ιστορικούς».

Προς δόξαν δε της νεοελληνικής κοινωνίας ήδη όχι μόνο έγινε η προβολή του μέσω των εφημερίδων αλλά παραχωρήσαμε και την Πάντειο σχολή για να δώσει διάλεξη ο συγγραφέας.

Το όνομα δε αυτού είναι Martin Bernal και όπως ο ίδιος λέει είναι Εβραϊκής καταγωγής, είναι γνώστης ξένων γλωσσών, διδάσκει δε πολιτικές επιστήμες (που αλλού) στις Η.-Π.Α.

Σε ερώτηση δε του δημοσιογράφου ποιοί έχουν συμφέρον να αποδειχθούν γεννήτορες των Ελλήνων, με θράσος απήντησε ότι υπάρχει μία κίνηση σιωνιστών για αυτόν τον σκοπό που άρχισε το 1920.

Οι δε Εβραίοι που κατοικούν στην Ελλάδα, περιφρονώντας την χώρα που τους φιλοξενεί, έχουν αναφερθεί και αυτοί στο περιοδικό που εκδίδουν για τους δήθεν φυλετικούς δεσμούς τους με τους Έλληνες.

Εμείς τους απαντούμε ότι όση φυλετική συγγένεια έχουν οι Εσκιμώοι της Αλάσκας με τους Πυγμαίους της Αφρικής τόση έχουμε και εμείς με εκείνους.

ΛΕΥΚΕ ΑΝΘΡΩΠΕ ΑΦΥΠΝΙΣΟΥ

΄Εχεις μόνο δύο εκλογές για το μέλλον το δικό σου και των παιδιών σου. ΄Η να αγωνιστείς για την επιβίωση και την σωτηρία της Λευκής Φυλής ή να συμπαρασυρθείς στο βάραθρο που οδηγεί ο σημερινός εκφυλιστικός παροξυσμός των δύο εβραϊκών κατεστημένων: Του Καπιταλισμού και του Μπολσεβικισμού.

Θυμήσου: Είμαστε η μειοψηφία του πληθυσμού αυτού του πλανήτου. Σε 31 χρόνια οι Λευκοί θα είναι λιγότεροι από το 5% του πληθυσμού της γης. Σήμερα μόνο το 3% από τα παιδιά που γεννιούνται σ' όλο τον κόσμο ανήκουν στην Λευκή Φυλή. Τότε, μόνον ένα στα εκατό θα είναι Λευκό!

Αυτήν την στιγμή στην ΕΥΡΩΠΗ, μας κατακλύζουν 10 εκατομμύρια υπανθρώπων σε μία γιγαντιαία συνωμοσία των εβραίων να νοθευτεί αυτό που ονομάζουμε ΑΡΙΑ ΦΥΛΗ η οποία προσέφερε τον απαράμιλλο πολιτισμό της στην ανθρωπότητα.

ΕΛΛΗΝΑ! Η πατρίδα μας δεν έχει ξεφύγει απ' αυτόν τον κανόνα. ΄Εχεις επισκεφθεί τελευταία τον Πειραιά και τις συνοικίες του; ΄Εχεις επισκεφθεί τους Αμπελοκήπους ή του Ζωγράφου; Αν ναι, τότε θα έχεις παρατηρήσει πλήθος αποχαυνωμένων νέγρων και νεγροειδών να κυκλοφορούν ανάμεσά μας ανενόχλητοι, προς δόξαν της ισότητος και της αδελφοσύνης των δημοκρατικών ιδεών.

Ξέρεις ότι στην Ελλάδα περισσότεροι άνθρωποι πεθαίνουν από ότι όσοι γεννιούνται; ΄Εχεις μαντεύσει ότι στην «φίλη» και γείτονα Τουρκία ο πληθυσμός των Μογγόλων αυξάνεται ιλιγγιωδώς; Εξακολουθείς να είσαι αποκοιμισμένος με την Disco, την έγχρωμη τηλεόρασή σου και τα άλλα «αγαθά» της καταναλωτικής κοινωνίας;

Αν όχι, τότε πλαισίωσε τις φάλαγγές μας. Εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές του ΛΑΪΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ, έχουμε αφιερώσει τη ζωή μας στην προστασία και την αναγέννηση της ΦΥΛΗΣ ΜΑΣ. Διαδίδουμε το μήνυμα της ΑΡΙΑΣ ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑΣ της ΑΡΙΑΣ ΕΝΟΤΗΤΟΣ, της ΑΡΙΑΣ ΕΥΡΩΠΗΣ. Οι νόμοι της φύσεως είναι σκληροί και δεν γνωρίζουν συμβιβασμούς. ΄Η θα νικήσουμε ολοκληρωτικά ή θα καταστραφούμε ολοκληρωτικά....

Πλαισίωσε τις τάξεις μας στην ιερή μας αποστολή που είναι ο αγώνας για επιβίωση και την αναγέννηση της ΦΥΛΗΣ ΜΑΣ.